

CVETJE

Z VRTOV SV. FRANČIŠKA

Vsebina 3.—4. štev.: Pastirja imamo 33. — Velika kakor morje je tvoja bolečina 34. — Dve, tri stvari za življenje 36. — Pobožnost sv. Frančiška 37. — Pesem o Preljubem na križu 39. — Srce naše vere — sv. maša 39. — Katekizem tretjega reda sv. Frančiška 42. — Najstarejša bratovščina sv. Antona Padovanskega pri oo. frančiškanih v Ljubljani 44. — Frančiškanski misijoni (priloga). — Sveti oče blagoslovljiva misijonsko delo 47—50. — Veliki petek ... 51. — Velikonočno Jagnje Kristus je darovano 52. — Jubilej Knjižic 52. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 53. — Vstajenje 54. — Frančiškova mladina 54. — Albanska mladenka 55. — Naše sestre Marijine misijonarke 59. — Mamon 61. — Nove knjige 62. — Pax et bonum! 63. — In naj molijo za mrtve ... 64.

Celoletna naročnina 15 lir.

Posamezna številka 3—lire. Za Nez. Hrvatsko 50 kun. Izhaja dvomesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja frančiškanska provincija sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič OFM, prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek OFM. — Uredništvo in upravnništvo „Cvetja“, Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka ček. računa 11.495.

Natisnila Ljudska tiskarna, Ljubljana (Jože Kramarič).

Rimsko serafinski koledar za l. 1943-XXI Marec — Sušec

1	P	Čm.	Od dneva	16	I		Od dneva
2	T	Čm.	Neža Praška dev. ¹	17	S		KV., S. Patricij škof
3	S	Čm.	Od dneva	18	Č	PO.	S. Salvator sp., S. Ciril Jeruz. šk.
4	Č	Čm.	S. Kazimir sp., S. Lucij pm.	19	P	VO. PO. X	S. Jožef ženin Marije Device
5	P	VO. PO.	S. Križev pot, S. Janez-Jož. od Kr.	20	S		KV., B. Janez, Marko in Hipolit
6	S	PO.	S. Koleta, S. Perpetua in Felicita	21	N		2. postna nedelja (kvatrna)
7	N		3. predpostna n. (petdesetnica)	22	P	PO.	S. Benvenut škof
8	P		S. Janez od Boga sp.	23	T	Čm.	Od dneva
9	T	PO.	S. Katarina B. dev., S. Frančiška	24	S		S. Gabrijel nadangel
10	S		Pepelnica, S. 40 mučencev	25	Č	VO. PO.	Oznanjenje Marijino
11	Č	Čm.	B. Janez, B. in Krištof sp.	26	P	PO.	B. Didak, Jožef sp.
12	P		S. Gregorij I. p. in uč. ²	27	S		S. Janez Damaščan sp. in c. uč.
13	S		B. Aguel sp.	28	N	PO. X	3. postna n., S. Janez Kapistran
14	N		1. postna nedelja, Prenos sv. Bonaventure	29	P	Čm.	B. Ivana, Marija vd.
15	P	Čm.	Od dneva	30	T	PO.	S. Peter Regalat sp.
				31	S		Od dneva

¹ Obletnica izvolitve sv. očeta Pija XII. — ² Obletnica kronanja sv. očeta Pija XII.

April — Mali traven

1	Č		Od dneva	17	S		Od dneva, S. Anicet pm.
2	P		B. Leopold sp., S. Franč. Pav. sp.	18	N	VO.	6. postna n. (cvetna), B. Andrej H.
3	S		B. Gandulf in Janez sp.	19	P	VO.	Od dneva, B. Konrad Ansk. sp.
4	N		4. postna nedelja (sredpostna)	20	T	VO.	Od dneva
5	P		S. Vincencij Fer. sp.	21	S	VO. PO.	Od dneva, S. Konrad sp., S. Anzelm sp. in c. uč.
6	T		B. Marija Krescencija dev.	22	Č	VO. PO.	Veliki četrtek
7	S	Čm.	B. Viljem Sicilski sp.	23	P	VO.	Veliki petek
8	Č		B. Julijan sp.	24	S	VO. PO.	Velika sobota
9	P		B. Tomaž Tolent. m.	25	N	VO. PO.	Velika noč, Vstajenje Gospodovo
10	S		B. Marko Fanf. sp.	26	P	PO.	Velikonočni ponedeljek
11	N		5. post. n. (tiha), S. Leon p. in c. uč.	27	T		Velikonočni torek
12	P	Čm.	B. Angel Klav. sp.	28	S	PO.	Med osmino, B. Lukezij sp., S. Pavel od Križa sp., S. Vital m.
13	T		S. Hermenegild m.	29	Č		Med osmino, S. Peter muč.
14	S		S. Justin, S. Tiburcij in tov. m.	30	P	PO.	Med osmino, S. Jožef-Benedikt sp., S. Katarina dev.
15	Č		Od dneva				
16	P	PO.	7 žalosti B. M. Device, Spomin s. Franč., S. Benedikt-Jer. sp.				

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena. X = popolni odpustek le za člane Frančiškanske misijonske družbe.

P. Krizostom:

Pastirja imamo

(Za 60 letni jubilej Nj. Ekscelence dr. Gregorija Rožmana.)

*Gorje, če bi ga ne imeli!
V najbolj temno pogubo
bi blazno drveli...*

Tako pa imamo pastirja.

*Sredi med ovčicami stoji
in moli in molči in govori.*

*V polnosti življenjske sile,
dviga v blagoslov roke
in zaskrbljeno mu oči drhte.*

*Zdaj ko se črni valovi pode
prek krvavega neba,
zdaj ko namakamo kruh v solze
in so razpaljene vse sile pekla:*

*Kako nam je treba vodnika
moža, ki nas kot Mozes
popelje skozi valove morja
v svobodo božjih otrok,
v resnično ljubezen,
tja, kjer biva Bog
in njegova pravica.*

*Imamo Arona — duhovnika,
ki dviga h Gospodu roke
in kliče blagoslov
na zbegane ovce.*

Molimo!

*Ti Gospod, nam ga ohrani
te težke bridke dni,
da nam polrte duše dvigne,
da nas svari in prav uči,
da nam duše brani
pred zlobo vzhajajoče noči. Amen*

Velika kakor morje je tvoja bolečina

Zal. 2, 13.

Na svojo zadnjo uro nam je dal Jezus Marijo, svojo mater, za našo mater in nas vse je njej za otroke izročil. Njegova volja je, da jo prisrčno častimo, jo poveličujemo, jo iskreno ljubimo, po njenem zgledu ravnamo svoje življenje. »Imej v čisljih svojo mater vse svoje žive dni,« ta Tobijeve beseda velja tudi otrokom božjim. In še druga: »Bolečin svoje matere ne pozabi.« (Sir. 7, 29.) Ne pozabimo bridkosti in žalosti deviške matere Marije, ki je z Jezusom sotrpela, z njim pila bridkost, izpraznila kelih do dna in je bila njena bolečina tako silna, da je nobeno človeško srce doumeti ne more.

Resnično je, da je dušno trpljenje, čisto dušna bolečina in bridkost hujša,

globokejša, trpkejša ko zgolj telesno trpljenje. Velika je morala biti bridkost Mozesova ob strašni zaslepljenosti ljudstva, ki je zlato tele molilo, da mu je iz dna srca iztisnila besedo: »Odpusti mu zdaj ta greh! Ali pa mene izbriši iz knjige (življenja), ki jo pišeš.« (1 Moz. 22.) Silna je morala biti bolečina Abrahamova, ki mu je Bog ukazal, naj Mu daruje Izaka, edinega, srčno ljubljene sina, veselje in upanje njegovo. Grenka nad vse je bila žalost makabejske matere, ki je sedem vroče ljubljenih sinov videla umreti grozne smrti en dan.

Bolečina Marijina je neizmerno večja. »Komu naj te primerim, ali komu naj te prispodobim, hči jeruzalemska? Komu naj te imam enako, da te potolažim, devica, hči sionska? Zakaj velika kakor morje je tvoja bridkost.« (Zal. 2, 13.) Tako pravi sv. Anzelm: »Resnično (o Marija) je presunil tvojo dušo meč bolečine, ki je bila bridkejša ko bolečina slehernega telesnega trpljenja. Kar koli namreč so imela pretrpeti telesa mučencev, neznatno je bilo ali kakor nič v primeri s tvojim trpljenjem. Zakaj to je presunilo s svojo neizmernostjo vso tvojo dušo in najgloblje globine tvojega predobrega srca. In zares ne bi verjel, o mila Gospa, da bi bila mogla kakor koli prenesti ostrino toliko in takih bridkosti, ako ne bi bil s teboj Duh življenja, Duh tolažbe, Duh namreč tvojega presladkega Sina, ki si zavoljo njega trpela.« (De excellen. Virg. c. 7.)

Kdor bi hotel globlje doumeti bolečino deviške matere, bi moral pač najprej doumeti globočino ljubezni, ki jo je vezala z božjim Sinom Jezusom. »Ljubezen je trpljenje, a trpljenje z neizrekljivo sladkostjo prekvašeno in blagoslovljeno. In kdor ljubi najbolj goreče, trpi največ sladkosti in bridkosti...« (Meško.) »Čim večja ljubezen, tem večje tudi trpljenje,« pravi sv. Avguštin. Je li bila kdaj na tem svetu katera ljubezen materina, ki bi se z ljubeznijo Marijino primerjati mogla? Kdo je poznal Jezusa bolje ko Marija? Nosila je Najsvetejšega v svojem naročju, ga čudežno rodila, hranila, vedno ž njim živela. Bil je njen edini, tako lep, duhovit, skromen in ponižen, sama ljubkost, modrost, dobrota in ljubezen. V prečistem sreču Marijinem ni bilo najmanjšega vlakenca brez ljubezni, ljubila je že z naravno ljubeznijo z vsem srcem, z vso dušo, z vsemi močmi. In njena nadnaravna ljubezen do Jezusa, Boga in Gospoda; kateri seraf

pred božjim tronom bi se mogel meriti ž njo? Sv. Anzelm pravi, da Marijina ljubezen presega ljubezen vseh ustvarjenih bitij. Ni je ljubezni nad ljubeznijo Marijino, zato nobene bolečine nad Marijino žalostjo in bridkostjo. »Nobena bolečina ni bila bridkejša, ker noben sin slajši,« pravi sv. Bernard.

Marijino dušno mučeništvo neizmerno presega trpljenje mučencev tudi zato, ker je že dolgo naprej vedela, kaj se bo zgodilo, kaj jo čaka. Marija je videla božje namene in božje skrivnosti bolje in čisteje ko angeli. Trpljenje njeno in grenko mučeništvo se je začelo v trenutku, ko je postala mati božja. Od takrat je celo njeno življenje nepretrgana veriga trpljenja. — Pomislimo na tisti večer v Betlehemu. Deviški Jožef išče strehe za Marijo, za božjega otroka. Mati stoji ob vogalu in čaka. Nikjer prostora za kraljevsko hči, za kralja nebes in zemlje. Trda noč, mrzla staja, zima, brezsrčnost ljudi... Z ljubeznijo neizmerno daruje v templju božje dete; Simeon pa ji napove trpljenje. »Ta je postavljen v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo; in tvojo lastno dušo bo presunil meč.« (Luk 2, 35.) Nikoli več ni pozabila teh besed. Ko otroka hrani, zanj skrbi, ga váruje, ve, da ga vzgaja za trpljenje, za strašno smrt. Iz svetih knjig, Izajai in psalmov, je vedela, da bo Mesija silno trpel, da bo »mož bolečin«, »črv in ne človek, zaničevanje ljudi in izvržek človeštva«, — »vse njegove kosti bodo prešteli«, »prebodli mu roke in noge«. Kako oster meč!

Ostrino njegovo čuti, ko Herod detetu streže po življenju, ko sredi noči beži z dragocenim zakladom v tujino in ž njim, najdražjim, okuša vso grenkost pregnanstva. — Nepopisna je njena bridkost, ko mladeniča Jezusa pogreša in ga v smrtnem strahu išče. »Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala.« (Luk 2, 48.) Kakšna bolečina, ko izve, kako so lastni rojaki v Nazaretu v divjem sovraštvu tirali Jezusa iz shodnice na rob hriba, da bi ga pahnili v brezno.

Najhujše pa Marijo še čaka. Jezus se je poslovil od matere in se odpravil na pot trpljenja. Povedo ji strašne novice: Judež je Gospoda prodal in izdal... Surova drhal ga je zgrabila, zvezala... Peter ga je zatajil... veliki zbor ga je obsodil v smrt... Ne zdrži več, na trg hiti pred sodno hišo Pilatovo... vidi, kako Jezusa nedolžnega trpinčijo, bičajo, zasramujejo, se mu rogajo, mu pljujejo v presveto obličje, ga venčajo s trnjevo krono... Nehvaležno ljudstvo kriči: »Križaj ga!« Vse trpi brezmejno v svoji duši Mati z Jezusom. Čim bolj čista, blaga in nedolžna je duša, tem večje, bolj živo je sočutje z bližnjim v sreči in nesreči. Božja moč edino drži Marijo, da ne strepeta in ne umrje.

Kaj te še čaka, ljubljena mati, ko je že začetek tako bridek in grenák! Koliko ljubezni, trpljenja, bolečine se vzbudi v njeni duši, ko ga s križem obloženega sreča... Drhal se ji posmehuje, jo kolne; človek, ki nosi žeblje, jih pomoli zaničljivo Mariji v obraz... Jezusa pribijejo na križ, vsak udarec kladiva do dna zadene njeno srce... Vidi ga umirati na križu, zapuščenega, od tujcev poganov zaničevanega, od lastnih rojakov zavrženega, prekletega... Vsega lepega, ljubkega nam ga je dala sveto božično noč, zdaj sprejme v deviško naročje vsega v ranah, mrtvega, nič več podobnega človeku...

O mati, ljubljena mati, da sem jaz kriv Jezusovega trpljenja in smrti in kriv tvoje bridkosti!

O trpljenje Marijino! Ni je bolečine ko bolečina najčistejše, najnedolžnejše, najblažje device in matere. Nadvse jo je obdaril Gospod z milostjo, nadvse jo napolnil do vrha in čez z bridkostjo. Prav v trpljenju pa je postala naša milosti polna mati. Bolj ko o junaški materi makabejski o njej veljajo besede: »Nadvse je vredna občudovanja in slavnega spomina mati, ki je to prenesla z močno dušo zavoljo upanja, ki ga je imela v Boga.« (II Mak. 7, 20.) Vso svojo dušo je dekla Gospodova potopila v sveto voljo Očetovo, v vdanosti z možato srčnostjo od mladosti do konca vztrajala ko skala v morju, v katero se zaganjajo valovi.

Širite misijonski tisk! — Berite Katoliške misijone!

Dve, tri stvari za življenje

Ob 75 letnici Baragove smrti. L. 1928., ob priliki 60 letnice Baragove smrti, sem napisal uvodnik za »Amerikanskega Slovenca«. Nisem slutil tedaj, da me bo za 75 letnico božja Previdnost pripeljala v samo srce Dolenjske. Ta del Slovenije nam je zraven največjega izmed naših misijonarjev dal še druge velike misijonarje, kakor Knobleharja, p. Škollo, p. Turka itd. V teh težkih in krvavih dneh se spominjamo Barage predvsem kot plemenitega gentlemana in svetniškega vzornika in tudi tega, kako se je Baraga dokopal do izredne dušne veličine. Ze v mladosti je začel s pomočjo naravnih in nadnaravnih sredstev, zlasti sv. Evharistije, izoblikovati sam sebe in svoj značaj, o čemer nam priča njegov dnevnik iz akademskega življenja na Dunaju. Zato je bil pozneje sposoben doprinesiti tako velike žrtve, kakor jih zahteva od vsakega misijonski poklic. Ze v dozorevajočih mladeniških letih je tudi docela zajel globoki pomen krščanskega življenjskega načela *Unum est necessarium* — Eno je potrebno — in temu načelu je ostal zvest do konca; še prej ga je ovekovečil v svojem škofijskem grbu. S tem je zažesti izpričal resnico, da prva polovica življenja odloča o drugi polovici ali z drugimi besedami: Česar se Janezek ni učil, tega Janez ne bo znal... V spričevalih osnovnih in srednjih (ne vem, zakaj tudi ne visokih!) šol je poseben predmet z imenom vedenje, o katerem pa mlad človek nikoli ne dobi pravega pouka, da bi vedel, kako naj se vede in izlika, da bo prav in bo dobil za to podlago tudi v svoji notranjosti, v svojem srcu. Današnje šole gledajo samo na umsko izobrazbo in zadnji čas še kvečjemu na telesno, srčna izobrazba ali vzgoja značaja pa se vsesokoli zanemarja. Potem pa se čudimo, zakaj ni pri vsej naši kulturi in civilizaciji bolje na svetu. Ni brez pomena tisto, kar sta tozadevno poudarjala dr. Sorokin in prof. Foerster in sem že navedel l. 1941. v novembrski številki »Cvetja«. Dodal bi lahko še izvajanje angleškega filozofa Johna Stuarta Milla, ki ga je v svojo knjigo Karakter (str. 54 v hrv. prev.) prevzel tudi znani dr. T. Todt in se glasi: »Zaman pričakujemo, da si bomo znali odreči v nedovoljenih rečeh, če se nismo prej navadili odreči si v dovoljenih. Ne dvomim, da bo prišel čas, ko se bodo otroci in mladina sistematično vežbali v askezi in odpovedi.« Resnično, nihče ne more vzgojiti sam sebe do večje ali manjše popolnosti, ki se ni v tem začel zgodaj vaditi; zato čisto pravilno zahteva naša sveta vera od vseh brez izjeme vajo v odpovedi. Ta odpoved je nujen pogoj za vzgojo značaja in smisel za žrtve, s katerimi življenje ne prizanaša. Sveta Cerkev nam pri našem prizadevanju za odpoved pomaga s tem, da nam kaže ali na redovnike, ki so se vsemu na tem svetu odpovedali, ali na svoje nadnaravne pripomočke, ki nas morejo v dobrem utrditi. Le pridno se jih poslužujmo, kakor se jih je od svoje mladosti posluževal Baraga. Če so njemu pripomogli do tega, da se njegovo življenje kratko imenuje svetost v dejanju, ne bodo tudi za nas brez koristi.

*

Kako z večjim pridom opravljati pogostno spoved? Na to vprašanje odgovarja dr. Potočnik v svoji novi knjigi Ascetika. Zdi se mi potrebno, da tudi čitatelji »Cvetja« to zvedo. Tam stoji na str. 100 dobesedno:

Pri pogostni spovedi, ko gre le za male grehe, se redno obtožimo le nekaj (3, 4) stvari; zraven pa vedno dostavimo vzrok. Svetovati je, da povemo to, kar nam je teže priznati. Povejmo tudi vselej svoj zadnji spovedni sklep (predmet posebnega izpraševanja vesti). Od tega je v precejšni meri odvisen sad takih spovedi. Ta spovedni sklep naj spovedenec sam vselej omeni; spovednik utegne pozabiti in povpraševanje spovedi zavleče. Redno tudi vključimo v take spovedi kakšno vrsto grehov prejšnjega življenja. Pa ne vedno enih in

istih, marveč zdaj te, zdaj one: n. pr. proti veri, proti 4. zapovedi, proti čistosti, proti ljubezni do bližnjega, grehe jezika itd. Ko se za spoved pripravljamo, te grehe tudi srčno obžalujemo. — Tako spovedovanje bo vedno prineslo v dušo lepe sadove, ne bo nam prešlo v navado in tudi dosti časa ne vzame. Milost odpuščanja bo v nas okrepila sklep, pomnožila posvečujočo milost in podesetorila moč volje, da se bomo v prihodnje zares varovali malih grehov in rastle v krepostih.

*

Nekaj misli o premišljevanju. Sedaj, ko opravljamo pet prvih sobot, se nam naroča, naj vsakokrat tudi po četrť ure premišljujemo. In ker bi to vsak sam težko opravil — ni namreč vajen premišljevatı, kakor redovne osebe — zato se priporoča vernikom, naj se udeleže skupnega premišljevanja, ki ga ima zanje duhovnik.

Gotovo si mislite, da je premišljevanje prav posebna umetnost. Seveda, premišljevatı po določenih pravilih ni lahko; po pravilih naravne človeške pameti pa ni tako težko. Saj na ta način prav za prav že sedaj premišljujete. Če ne toliko o duhovnih, pa tem več o svetnih zadevah. Če vam njiva ni obrodila žita, koruze, krompirja ali česa drugega v pričakovani množini, se boste vprašali, zakaj se je to zgodilo. Ali je res bila kriva samo zemlja ali se tudi preslabo obdelovanje? Naredili boste ta ali oni sklep za izboljšanje v drugem letu. Podobno razmišlja o svojih uspehih in neuspehih n. pr. trgovec, obrtnik, šolnik, umetnik, znanstvenik itd. Vse njihovo razmišljanje meri na izboljšanje. Tudi premišljevanje o duhovnih rečeh meri na izboljšanje, vendar na duhovno izboljšanje. Na ta način je premišljevala n. pr. mala Terezija, ko je bila še otrok. Rada se je umaknila v kakšen kot, kjer je — kakor je imela navado reči — ‚mislila‘. In kaj je mislila? To, kako minljivo je vse na tem svetu, kako ima le tista stvar kak pomen, ki je kaj vredna za večnost. Take misli so Tereziko zresnile in jo nagnile k temu, da se je že izmlada ogibala greha, si poglobljala svojo vero in se utrjevala v čednostih. S tem je nevede in nehote izpolnila glavno zahtevo premišljevanja, namreč globlje spoznavati tisto, kar moramo verovati in tako živeti, da dosežemo svoj namen na zemlji. Pri tem razmišljanju pa na svoj način, podobno kakor pri učenju (prim. tri formalne stopnje učenja!), uporabljamo tri dušne zmožnosti: spomin, razum in voljo. Spomin nam versko ali npravno resnico živo postavi pred oči (n. pr. Kristusovo besedo na križu: Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!), razum izlušči iz nje, kar treba izluščiti (tukaj: odpuščanje sovražnikom), volja pa z večjimi ali manjšimi čustvi naredi kar mogoče praktičen in uporaben sklep (temu in temu bom iz srca odpustil). Čez dan naj nas jutranjega premišljevanja spominja kratko geslo (tu: Oče, odpusti jim... ali: Ne prištevej jim tega greha).

O ko bi ljudje le več premišljevali o duhovnih rečeh! Potem bi bilo tudi več dejanskega ali resničnega krščanstva, manj puhlega in praznega, ki se razodeva samo v lepih besedah. Ne smemo pozabiti tudi na besede sv. Alfonza, ki se glase: Premišljevanje in greh ne moreta shajati skupaj. Zato pa le radi premišljujemo in spremenilo se bo ne samo naše mišljenje, ampak tudi naše življenje. Gospod Bog naj nam tudi pri tem dá svoj sveti blagoslov!

DR. P. HILARIN FELDER O. MIN. CAP. — ATOM:

Pobožnost sv. Frančiška

»V Frančišku se najjasneje in najkrepkeje izraža srednjeveška pobožnost,« je dejal nekoč Adolf Harnak. In Henrik Tileman pritrjuje: »Pobožnost Frančiškova je značilna srednjeveška vernost v svoji popolnosti.« Če celo nekatoličani tako mislijo, mora očitno pobožnost biti glavna stvar, središče in jedro Fran-

čiškovich vzorov. Kako to, bo marsikdo vprašal, da se šele zdaj in v enem samem poglavju o tej stvari razpravlja? Na ta ugovor bi rad odgovoril z nasprotnim vprašanjem: Kako to, da se naj zdaj še posebej razpravlja o Frančiškovi pobožnosti, ko vendar vsa knjiga samo o tem govori?

Pobožnost je usmerjenost celega človeka k Bogu, krščanska pobožnost je hoja, posnemanje in posnetek Boga-človeka Jezusa Kristusa, pobožnost, kakor so jo razumeli vsi redovni ustanovitelji pred Frančiškom, je samo višja oblika te hoje, posnemanja in posnetka Zveličarja, ker menih poleg zapovedi spolnjuje tudi evangeljske svete. Od tega se je razlikovala pobožnost svetnika iz Assisija v toliko, da je hotel popolnoma spolnjevati ves evangelij po duhu in črki ter postati Odrešeniku vsestransko podoben, ne samo v njegovem skritem in molitvenem, ampak tudi v njegovem javnem in delovnem življenju. To je bilo značilno na njegovem vzoru pobožnosti. Delovno ali molitveno življenje, to je bilo doslej geslo, premišljevalno in delovno življenje je proglasil Frančišek s tem, da je dvignil oporeko v višji edinosti vsestranske hoje za Kristusom. Zaradi Kristusa služiti bližnjemu z deli ljubezni in apostolata, je bila celo najvišja točka njegove pobožnosti. Tako postane življenje v vsej svoji izmeri za Frančiška verska pobožnost. Zato se nam tudi zdi, kakor da bi hodili po dvoranah božjega hrama, kjer koli hodimo za vzori tega edinstveno pobožnega moža. Preostane nam le še, da vstopimo v najbolj notranje svetišče hrama, da si bliže ogledamo pobožnost ubožca v ožjem smislu — njegovo molitveno življenje, njegove vaje molitve in njegovega duha molitve.

Beseda o molitvenem življenju pri svetem Frančišku ni nobeno pretiravanje. Pristrčno občevanje z Bogom zavzema pri njem v resnici tako širok obseg in tako odlično mesto, da je njegovo življenje zares prav za prav postalo molitev. Ves njegov čas je bila »sveta brezdelica«, med katero se je njegovo srce po besedah življenjepisca bavilo z večno modrostjo. Molitev je bila njegova zemeljska blaženost, brezoblačno sonce vseh njegovih dni, najvarnejše pristanišče, v katerem je bilo shranjeno njegovo srce. Svoje pobožnosti ni omejil na trenutke, ampak jo je raztegnil tako dolgo, dokler je bilo mogoče; zdelo se je, kakor da se ne more več ločiti od Boga, pred katerim je ležal v goreči, ponižni in otroški molitvi. Kjer koli je hodil ali sedel, v celici ali izven nje, pri delu in med počitkom, pri jedi in pijači, vedno in povsod je molil, in sicer tako, da je napravil vtis, kakor da posveča molitvi ne samo svoje srce in svoje telo, ampak tudi vse svoje delovanje in ves svoj čas.

Vsega se je ogibal, kar bi moglo motiti to neprestano razpoloženje za molitev. Z vso gorečnostjo se je skušal oprostiti vseh svetnih stvari, da bi nebeška radost njegovega duha tudi eno uro dolgo ne bila motena z zemeljskim prahom. Napravil se je brezčutnega do vseh zunanjih navdihov, ki bi ga mogli raztresti, na svoje zunanje čute je tako skrbno pazil in obvladal je stalno vse notranje gibe duha, da se je mogel baviti le z Bogom. Bival je v resnici najraje »v skalnih razpokah in stanoval v zidnih votlinah«. V blaženi pobožnosti je bival v odročnih celicah, ki so bile posebno pripravne za molitev, in če je bil utrujen in izčrpan, se je toliko dlje in bolj domače spočil v ranah Odrešenikovih.

Če je moral molitev prekiniti, da se je posvetil kateremu koli opravilu, ali da je tudi sprejemal obiske svetnih ljudi, tedaj se je kolikor mogoče hitro vrnil zopet k notranjemu življenju. Tako zelo je bil navajen na nebeške sladkosti in božje radosti, da se mu je to, kar je bilo zemeljskega in človeškega, zdelo brez okusa in skoraj neznosno. Če se vsiljivih obiskovalcev ni mogel znebiti, je običajno molil vrstici psalma: »V svojem srcu hranim tvoje izreke, Gospod, da zoper Tebe ne grešim.« (Ps. II 9, II.) Kakor hitro je namreč te besede spregovoril, so bratje vedeli, da morajo tujce vljudno odvesti ter odsloviti.

Nekoč je prišel asiški škof, ko je bil mož božji ravno v svoji celici v Porcijunkuli zamaknjen v najglobljo molitev. Iz radovednosti in prenagle prijaz-

nosti je cerkveni knez hitro potrkal in odprl, ne da bi čakal na dovoljenje za vstop, toda komaj je vtaknil glavo skozi ozka vrata, ko se je na vseh udih začel třesti in je od strahu onemel. Prihodnji trenutek ga je neka neodoljiva sila porinila ven, da ne bi izsluškal skrivnosti molivca. Niti lastnim bratom Frančišek ni hotel pustiti, da bi zapazili, da stalno z Bogom občuje. Zjutraj se je zgodaj dvignil s svojega ležišča, pa čisto tiho in na skrivaj, da ne bi nobeden tovarišev opazil, da se podaja že k molitvi. Zvečer pa, če se je podal k ležišču, je delal šum in skoraj ropot, da bi vsi vedeli, da je šel k počitku. Tako je delal doma in v celici.

Pesem o Preljubem na križu

*Po spevu p. Joséja Antona iz Navarre
iz 13. stoletja prepesnil Henri Ghéon.*

*Preljubi moj na križu spi,
na vejah listje šelesti.
— Premili vetrič, v vetru tiše poj,
dokler mi spi, o, dokler spi Preljubi moj.*

*Ne moti mu počitka ti.
Kdor mnogo ljubi, borno spi.
Za postelj si je križ izbral.
Ta sen mi bo rešenje dal.
On spi, srce mu pa ne spi.
nad mojo srečo čuje in bedi.
— Premili vetrič, v brestu tiše poj,
dokler mi spi, o, dokler spi Preljubi moj.*

*O, trda postelj in tesnà,
kjer Bog rešenje mi ravná.
Moj tovor grehov ga teži.
Zdaj zopet raj odprt stoji.
On spi, o sestre, le bedite,
da dragega ne prebudite.
— Premili vetrič, v brestu tiše poj,
dokler mi spi, o, dokler spi Preljubi moj.*

(Poslovenil Miklavž Kuret.)

P. ODILO:

Srce naše vere — sv. maša

V duhu ponižnosti.

Pri darovanju smo se dolgo zamudili. Je pač to zelo važen in bistven del sv. maše. Ne pozabimo: Vrednost daritve leži v razpoloženju, v namenü, in daritev je v najglobljem pomenu predaja samega sebe. Tako bomo razumeli, da duhovnik, ko je daroval kruh in vino, daruje tudi sebe in vse vernike nebeškemu Očetu. Besedilo te pomenljive molitve se glasi: »V duhu ponižnosti in s skesanim srcem naj bomo sprejeti od tebe, Gospod, in takšna naj bo danes naša daritev pred teboj, da ti bo ugajala, Gospod Bog.« To molitev je molil duhovnik

sklonjen nad oltarjem, molil jo je v množini, torej v imenu vseh navzočih: duhovnik in ljudstvo so tukaj združeni v skupni daritvi in je pred nami kot naš zastopnik.

Prošnja k Sv. Duhu.

Nato duhovnik razprostre in dvigne svoje roke ter jih sklene v gorečo molitev v čast Posvečevalcu Sv. Duhu: »Pridi, Posvečevalec, vsemogočni Bog in blagoslovi to daritev, pripravljeno tvojemu svetemu imenu.« Sv. maša je delo Sv. Duha. Sv. Duh je pričel do odrešenja, ga nadaljeval in dovršil. V deviškem telesu Marijinem je delo pričel, ko je bil božji Sin »od Svetega Duha spočet«. Pri sv. maši pa se izvrši nekako novo včlovečenje, ko se božja Beseda na oltarju na skrivnostni način znova včloveči in postane meso. Kot je Sveti Duh začetnik človeškega telesa Kristusovega, »ko se je vtelesil po Svetem Duhu iz Marije Device in postal človek«, tako je Sveti Duh tudi začetnik evharističnega telesa Kristusovega.

Umil si bom med nedolžnimi svoje roke.

Zdaj stopi duhovnik na listno stran oltarja; kjer si umije roke. Med tem molim odlomek 25. psalma: Umil si bom med nedolžnimi svoje roke in bom pri tvojem oltarju, Gospod. Da bom pel hvalnico in oznanjal vsa tvoja čudovita dela. Gospod, vzljubil sem lepoto tvoje hiše in kraj, kjer prebiva tvoje veličastvo... Umivanje rok po darovanju je prastaro. Že v četrtem stoletju so poročali o njem. Prvotno je bilo umivanje rok samo praktičnega pomena. Ko je duhovnik sprejemal darove, si je pri tem roke omadeževal in si jih je naravno moral umiti, preden je daritev nadaljeval. Pa že takrat so v umivanju rok gledali višji pomen: znamenje čistosti. Zunanje umivanje je simbol čistosti srca. Molitev omenjenega psalma je zelo pomenljiva. Čistih rok in čistega srca se naj približa Gospodovemu oltarju duhovnik in med nedolžnimi si umiva roke

Tudi verniki naj pridejo k presveti daritvi čistih src, v nedolžnosti, če ne v krstni, prvi nedolžnosti, pa vsaj v drugi — v spokornosti, saj pokora se imenuje druga nedolžnost.

In kako pomenljiva je beseda psalmistova: »Gospod, vzljubil sem lepoto tvoje hiše...« Za duhovnika je pomenljiva in za vernike. Vsi moramo ljubiti Gospodovo hišo in oltar, kjer Gospod stanuje, kot da bi bila Golgota poročena z dragoceno krvjo Odrešenikovo. Vsi se moramo navduševati za krasoto božje hiše in jo zaljšati z najdražjim, kar nam svet nudi in ponuja. Lepa ali pa zanemarjena farna cerkev je dobro ali pa slabo izpričevalo tako za duhovnika kot za vernike. Kadar gre za hišo božjo, se nam ne sme zdeti škoda. Mnogokje rastejo nove, moderne stanovanjske hiše, stare se preurejajo in izboljšujejo, farna cerkev pa je vedno enako zanikrna in zanemarjena. Človek bi v takem stanovanju ne prebival, za Boga pa mora biti dobro! Vsak svojo hišo popravlja, vsi pa ne morejo še ene božje popraviti. Pri sv. maši, ko si duhovnik umiva med nedolžnimi svoje roke, morajo verniki misliti tudi na to.

Mašnik si umiva roke na listni strani in zdaj se vrača nazaj v sredino oltarja, kjer moli s sklonjeno glavo: »Sprejmi, sveta Trojica, to daritev, ki ti jo darujemo v spomin trpljenja, vstajenja in vnebohoda Jezusa Kristusa, našega Gospoda, v čast blažene Marije vedno Device, blaženega Janeza Krstnika, svetih apostolov Petra in Pavla in teh in vseh svetnikov. Naj bo njim v čast, nam pa v zveličanje in prosijo naj v nebesih za nas oni, katerih spomin obhajamo na zemlji. Po istem Kristusu Gospodu našem. Amen.« To je zopet molitev z novimi darovanjskimi nagibi. Zanimivo je pri njej to, da se obračamo na sveto Trojico, kar je v liturgičnih molitvah zelo redko. Dva nadaljnja darovanjska nagiba sta: spomin na Kristusa in češčenje svetnikov. Kar bomo videli po povzdigovanju, da je daritev sv. maše živ spomin trpljenja, vstajenja in vnebohoda Kristusovega, to se poudarja že tukaj. Dalje je tu povedano, da se presveta daritev opravlja tudi v čast svetnikom. Štirje so z imeni našeti: Marija, sv. Janez Krstnik in oba prvaka apostolov. Nato so omenjeni še posebni svetniki z besedicama »in teh«. Predvsem seveda onih, katerih ostanki so na oltarju, ali katerim je posvečena cerkev, ali katerih god ravno obhajamo. Naznačen je tudi cilj tega evharističnega češčenja svetnikov: »njim v čast, nam pa v zveličanje«, zakaj svetniki za nas v nebesih prosijo, ako jih tu na zemlji častimo. In tudi božje dobrote prihajajo k nam po posredovanju svetnikov. Predvsem pa je Marija srednica vseh milosti. To resnico je Cerkev izrazila in podčrtala s posebnim praznikom. Pot k Bogu moramo iskati po Mariji in po svetnikih božjih. Marija in svetniki nosijo naše molitve pred Boga.

Molite, bratje!

Nato se duhovnik obrne, zadnjikrat pred najsvetejšim dejanjem obrne proti ljudstvu, kakor bi nas hotel opomniti še enkrat, da maša ni samo njegova, temveč tudi naša in da smo in moramo biti pri sv. maši sodelavci, igralci z dejansko ulogo, in reče polglasno: »Molite bratje da bo moja in VAŠA daritev prijetna Bogu Očetu vsemogočnemu.« Vse ljudstvo bi moralo takrat s polnim prepričanjem govoriti — škoda, da svete maše bolj ne doživljamo in da duhovnika ne spremljamo — vse ljudstvo bi moralo odgovoriti: »Naj sprejme Gospod daritev iz tvojih rok v hvalo in čast svojemu imenu, v blagor tudi nam in vsej svoji sveti Cerkvi.« Molite, bratje! Približuje se najsvetejši trenutek, ko bo živi Bog stopil med nas; najprimerneje je, da molimo, da se zberemo in Boga dostojno sprejmemo.

Tiha molitev.

Tiha molitev se različno razlaga. Po latinsko se kratko imenuje *secretum*. Nekateri menijo, da se mora tej besedi pridejati *ecclesia* — cerkev: tiha cerkev v nasprotju z zbrano cerkvijo — *collecta ecclesia*. Tiha molitev je torej daritvena molitev zbrane cerkve, vernikov, ki vedo, kaj delajo in ki vedo, kaj je presveta daritev, ki res žive iz svete maše. Če si z duhovnikom res obhajal darovanje, potem se boš v tihi molitvi zbral, se boš priporočil svetniku istega dne ter boš v sveti zbranosti pripravljen na veliki trenutek posvečenja.

Katekizem tretjega reda sv. Frančiška

92. Zakaj je ta brevir predpisan udom tretjega reda?

Ker je treba gledati na tretjerednike kot na redovnike, živeče med svetoni, in kot taki imajo dolžnost in pravico, udeleževati se iste pobožnosti kot pravi redovniki.

93. Kaj pravijo pravila o brevirju?

»Tretjerednikov-duhovnikov, ki molijo vsak dan brevir, ne zavezuje mo v tem oziru k ničemu drugemu. Svetni ljudje, ki ne opravljajo brevirja ali molitve v čast Mariji, ki ju običajno imenujemo Mali oficij blažene Device Marije, naj molijo vsak dan, če niso zaradi bolezni zadržani, 12 očenašev, zdravamarij in čast bodi.«

94. Ali nalagajo pravila tretjerednikom-duhovnikom kake posebne obveznosti glede brevirja?

Ne. Pravila jim ne nalagajo kakih posebnih obveznosti, če so že dolžni vsak dan opravljati brevir.

95. Kakšne vrste molitve so predpisane za svetne tretjerednike?

Svetni tretjeredniki so dolžni ali zmoliti Mali oficij blažene Device Marije ali pa dvanajst očenašev, zdravamarij in čast bodi.

96. Kateri čas v dnevu naj tretjeredniki opravijo molitev?

Lahko jo molijo v vsakem času, ki se jim zdi pripraven.

97. Ali morejo biti tretjeredniki oproščeni teh molitev?

Da, toda le zaradi bolezni.

98. Kaj naj store tisti tretjeredniki, ki ne utegnejo zmoliti svoje dnevne molitve?

Dober tretjerednik bo vselej našel čas za molitev. Če pa bi mu bilo nemogoče zmoliti vse molitve, bo opravil vsaj del ali namesto tega kako drugo dobro delo.

99. Ali imajo te molitve kak poseben učinek?

Da. Te molitve so zaslužnejše in učinkovitejše kot vsaka druga zasebna molitev, ker je to molitev Cerkve, ljubljene Kristusove neveste.

100. Kakšen je predpis o oporoki?

Pravila pravijo: »Kdor ima možnost, naj pravočasno naredi oporoko glede svojega premoženja.«

101. Kaj pomeni ta predpis?

Ta predpis ne pomeni, da se morajo tretjeredniki odreči posesti ali uživanju svetnih dobrin, ampak le, da morajo napraviti oporoko o pravem častu.

102. Čemu pravila narekujejo to obveznost tretjerednikom?

Pravila narekujejo to obveznost tretjerednikom zato, da bodo vršili krepostne odgovori in duha ubošva ter preprečili sleherni spor, ki bi utegnil v družini ali družbi nastati, če bi umrli brez oporoke.

103. Zakaj naj tretjeredniki to zapoved vestno izpolnjujejo?

Vestno naj jo izpolnjujejo zaradi miru svojih lastnih duš in zaradi miru v svojih družinah.

Dober zgled. — Pobožne vaje.

104. *Kaj pravijo pravila glede dobrega zgleda?*

Pravila pravijo, naj si tretjeredniki »v družinskem življenju prizadevajo dajati dober zgled«.

105. *V čem obstoji dober zgled?*

Obstoji v tem, da vselej in povsod, javno ali zasebno izpolnjujemo svoje dolžnosti, zlasti stanovske.

106. *Katera je prva stanovska dolžnost?*

Da tretjerednik v krščanskem duhu izvršuje svoje obveznosti do članov svoje družine. To je dolžnost osnovne važnosti in kdor je v tem nemaren, ne more biti vreden ud tretjega reda.

107. *Kako naj se izvaja ta dolžnost?*

Izvaja naj se v skladu z voljo božjo. Možje in žene naj zatorej svojo vzajemno zakonsko obljubo ohranijo nedotaknjeno, starši naj vzgajajo otroke v strahu božjem in otroci naj s svoje strani starše spoštujejo, ljubijo in ubogajo.

108. *Kako naj matere in gospodinje dajejo dober zgled?*

Tako, da se vedejo po zakonih pravičnosti, ljubezni in potrpežljivosti ter da vodijo gospodinjstvo v redu in varčnosti.

109. *Kakšen bodi tretjerednik-trgovec?*

Trudi naj se, da bo vplival na odjemalce s svojo ustrežljivostjo in pošteno kupčijo.

110. *Kako naj daje tretjerednik-delavec dober zgled?*

S tem, da vestno izvršuje odkazano mu delo, ne da bi pri tem zanemarjal božjo službo in skrb za svojo dušo.

111. *Kako vplivaj tretjerednik na sofarane?*

S tem, da redno hodi k maši in da redno vrši ostale pobožne vaje in da se aktivno udeležuje vsega, kar zadeva blagor župnije.

112. *Kako naj se tretjerednik ravna v župnijskih zadevah?*

Ravna naj se po pravilu ponižnosti in samoodpovedi. Zato naj ne stremi po tem, da bi župnijske posle vodil, ampak da bi služil, vršec povelja cerkvenih predstojnikov.

113. *Kakšno naj bo tretjerednikovo vedenje do duhovnikov?*

Kot učenci sv. Frančiška, ki je za svojega življenja visoko cenil duhovniški stan, naj tretjeredniki vsekdar kažejo spoštovanje in ubogljivost do služabnikov božjih.

114. *Kaj pravijo pravila o pobožnih vajah?*

Pravila pravijo: »Naj si prizadevajo pospeševati pobožnost in vse, kar je dobrega.«

115. *Ali pravila posebej označujejo te pobožne vaje?*

Ne. Pravila ne govore o tem, kakšne pobožne vaje je treba pospeševati, ampak priporočajo pobožnost na splošno.

116. *Kako naj tretjerednik opravlja svoje pobožne vaje?*

Ko si je pametno izbral take vaje, ki najbolje ustrezajo njegovemu poklicu in potrebam, naj se trudi opravljati jih zvesto in pobožno.

117. *Kakšno mesto naj te vaje zavzemajo v tretjerednikovem duhovnem življenju?*

Te vaje naj ga nikdar ne ovirajo pri izpolnjevanju drugih dolžnosti. Zato naj v tem, ko si prizadeva ostati zvest svojim pobožnim vajam, vendarle ohrani neko svobodo v njih izvajanju.

Slabo čtivo. — Ljubezen do bližnjega.

118. Kaj predpisujejo pravila glede slabega čtiva?

Pravila pravijo: »Knjig ali časopisov, ki so pogubni čednostim, naj ne puste prinašati v hišo in naj ne dovolijo, da bi jih brali njim podložni.« Ta prepoved sloni na naravnem zakonu, ki nam prepoveduje izpostavljanje se prostovoljnim priložnostim za greh in sodelovati z drugim v zlem.

119. Kaj vključuje to mesto pravil?

Vključuje dvojno prepoved: tretjerdenik ne sme dovoliti, da bi v njegovo hišo prihajalo slabo čtivo, in svojim podložnim ne sme dovoliti brati slabe knjige ali časopise.

120. Kaj je torej dolžnost staršev in gospodarjev?

Skrbno morajo bedeti nad čtivom svojih podrejenih in jim prepovedovati vse knjige, ki bi utegnile škoditi njihovi veri ali kreposti.

121. Ali je kak izgovor za slabo čtivo?

Ni ga. Ni mogoče zadosti obžalovati slepoto tistih, ki si vkljub opominom hoté zastrupljajo duha z branjem protiverskih ali nenravnih knjig in časopisov.

(Dalje prih.)

O. STANKO MARIJA:

Najstarejša bratovščina sv. Antona Padovanskega pri oo. frančiškanih v Ljubljani

(Nadaljevanje.)

Koliko časa je trajala vlada kanonično izvoljenega odbora bratovščine sv. Antona Padovanskega, nam rokopis p. Mavra Fajdige ne poroča. Po Klunovnem Arhivu I, 84, je Wolf E. Turjaški zavzemal mesto kranjskega deželnege glavarja od 1649—1673. Friderik grof Attems je postal kranjski vicedom 1649 (ibid. I, 97); prej je bil poslanik vojvode mantuanskega. V časti vicedoma mu je 1667 sledil Eberhard L. Ursin grof Blagay. Janez Roeringer je bil pa ljubljanski župan (konzul) prvič 1657—1662 in drugič 1666—1669 (ibid. I, 115).

Češčenje sv. Antona Padovanskega se je med ljudstvom pod vplivom bratovščine hitro širilo.

Tako se je v spomin smrtnega dneva sv. Antona, ki je bil petek, že leta 1666. vršila v njemu posvečeni kapeli stare frančiškanske cerkve vsak petek ob 5 popoldne procesija za vse člane bratovščine. Molitvenik »Deliciae orbis Thaumaturgi«, str. 119/120, vsebuje tudi poziv »vsem preljubim bratom in sestram te visokougledne bratovščine«, naj se, če jim je mar njihova lastna srečna zadnja ura, pridno udeležujejo vsakotedenske petkove procesije v spomin smrti sv. Antona, da bodo imeli sami svojo smrt pogosteje pred očmi in si izprosili blaženo in srečno zadnjo uro.

S kakšnimi slovesnostmi so nekdanj pri oo. frančiškanih, katerih samostan in cerkev sta, kakor znano, stala na sedanjem Vodnikovem trgu, praznovali god sv. Antona Padovanskega (13. junij) in spomin prenosa njegovega svetega telesa (15. februar), nam lepo kaže »Ordo celebrandi festivitates«, ki ga naša knjižnica hrani pod signaturo 13141, 7 c 52. Ta »red obhajanja svečanosti«, potrjen od samostanskega diskretorija in provincialnega definatorja pod gvardijanatom p. Bonavite Dietricha (1750—1752), predpisuje natančen spored bogoslužja ob nedeljah in praznikih in med temi tudi na oba sv. Antonu posvečena dneva.

Na praznik sv. Antona Padovanskega so po vsej cerkvi razobesili stenske preproge, kar najlepše so okrasili svetnikovo kapelo in glavni oltar, na katerem je moralo kakor ob največjih praznikih goreti 10 sveč. Na velikem oltarju je bila tudi že na predvečer izpostavljena svetnikova podoba, kar spominja na še dandanes veljaven liturgični predpis vzhodne Cerkve, ki na tetrapodu, mizici podobnem pultu, pred ikonostasom izlaga ikone skrivnosti praznika oziroma svetnika v češčenje pobožnemu ljudstvu. Pri obojih večernicah ter slovesni sv. maši je bila dvojna asistenca z akoliti in 6 svečenosci. Za slovensko (concio Carniolica) in nemško pridigo (concio Germanica) za ta dan je moral biti že mesec prej povabljen zunanji pridigar, »in dignitate ecclesiastica constitutus«, ki je imel tudi slovesno opravilo. Najsvetejše je bilo izpostavljeno pri slovesni sv. maši, pa tudi pri privatni v kapeli sv. Antona.

Z veliko slovesnostjo so pri oo. frančiškanih praznovali devetdnevnicu na čast sv. Antonu Padovanskemu, ki se je začela že na predvečer svetnikovega godu, 12. junija. Ob štirih popoldne je bila slovenska pridiga, h kateri so četrt ure prej vabili z velikim zvonom, nato pa z vsemi. Po pridigi so bile v kapeli sv. Antona litanije pred izpostavljenim Najsvetejšim, tako tudi naslednje dni. Pri zgodnji sveti maši v kapeli z izpostavljenim Najsvetejšim sta mašniku med devetdnevnicu, tudi če je bila tiha maša, vedno stregla dva klerika, oblečena v roke, in dva laika svečenosca, enako napravljena. Enako se je vršila druga sveta maša ob desetih. Slovesni zaključek devetdnevnic so naznanili vsi zvonovi, ki so vabili k slovenski pridigi ob štirih popoldne. Takoj po pridigi so bile litanije sv. Antona Padovanskega z dvojno asistenco, nakar je bila devetdnevnicu zaključena z zahvalno pesmijo, peto v zboru, pri kateri je nastopilo šest laikov svečenoscev, ter z blagoslovom.

Med devetdnevnicu so po litanijah in sv. maši ob petih in desetih, na vse torke celega leta po peti sveti maši v kapeli sv. Antona in na vse petke po litanijah sv. Antona dajali ljudstvu poljubovati svetnikovo relikvijo, katera pobožnost je bila združena z odpustkom 40 dni.

Največji praznik bratovščine je bila nedelja v osmini sv. Antona. Člani so imeli slovesno sv. mašo ob devetih v kapeli, med mašo pa slovensko pridigo, ki jo je imel domači pater. Popoldne ob štirih so ponovno vabili z vsemi zvonovi k pridigi in litanijam, ki so jih opravili z vso slovesnostjo kakor na največje praznike. Kakor priča »Red obhajanja svečanosti« se je teh pobožnosti ljudstvo trumoma udeleževalo. (Ad hanc deuotionem et concionem solet ingens populus concurrere.) Po končanih litanijah in blagoslovu so prišli v kapelo re-redovniki in med petjem himne v čast sv. Antonu se je razvrstila procesija po samostanskem pokopališču. Po procesiji so v kapeli odpeli rezponsorij ter z oracijo in petim Benedicamus zaključili praznično slovesnost.

Iz posebnih predpisov za primer, da bi praznik sv. Antona padel ravno na nedeljo v osmini sv. Reš. Telesa, ki je obenem škapulirska nedelja, je razviden tudi razlog za nemške pridige: teh se je namreč udeleževalo plemstvo. Za ta izredni primer določuje »Red praznovanja svečanosti«, da se slovenska pridiga ne vrši samo ob sedmih zjutraj, temveč lahko tudi pri slovesni peti sv. maši ob devetih (Hora nona incipit Sacrum cantatum, sub quo non Germanica, sed Carniolica concio haberi poterit), »zato, ker gre plemstvo večinoma k jezuitski procesiji (eo quod Nobilitas plerumque uadat ad Processionem Jesuitarum), za slovensko pridigo pa je pričakovati zadostne in številne ljudske udeležbe tudi zaradi istočasne škapulirske nedelje«.

Drugi največji praznik bratovščine sv. Antona Padovanskega je bil spomin prenosa sv. Antona, dne 15. februarja.

Tudi na ta dan so po celi cerkvi razobesili stenske preproge, kar najlepše okrasili glavni oltar in kapelo sv. Antona in na glavnem oltarju izpostavili svetnikovo podobo, kjer je moralo goreti 10 sveč. Ob sedmih je imel pridigo

domači pater, če je pa praznik padel na nedeljo, je bila slovenska pridiga — nemška je odpadla — pri slovesni sv. maši ob devetih. — Na vigilijo praznika po litanijah in po sv. maši in litanijah na praznik sam so dajali poljubovati svetnikovo relikvijo z odpustkom 40 dni.

Splošno češčenje tega ljudskega svetnika se pa ni kazalo samo v ogromni udeležbi pri svečanostih v njegov spomin, temveč tudi v privatnih ex voto darovih in fundacijah v njegovo čast.

Tako je plemenita gospa Ana Marija de Snediz rojena Hoffstetter dajala več let v ljubljanski frančiškanski cerkvi na čast sv. Antonu Padovanskemu brati mesečno po dve sv. maši, za njegovo devetdnevnicu pa drugih devet maš; razen tega je plačala za primerno razsvetljavo Najsvetejšega in oltarja sv. Antona med devetdnevnicu 33 nemških goldinarjev. Ob smrti je zapustila v oporoki kot legat frančiškanskemu samostanu pod naslovom miloščine 2200 goldinarjev nemške veljave z obveznostjo, da samostan opravlja te sv. maše in skrbi za razsvetljavo tudi v bodoče. Provincialni definitorij je na seji 29. IX. 1756 to volilo sprejel in potrdil.

Spisek oporočnih volil pri deželni pisarni pa navaja že z 11. majem 1690 volilo nekega Adama Dinzla za bratovščino sv. Antona v znesku 20 nemških goldinarjev in enako vsoto za bratovščino škapulirske Materè božje.

Pri oltarju sv. Antona je morala goreti lučka na njegov praznik in dan njegovega prenosa, na vse torke celega leta od zjutraj dalje, na vse petke za časa litanij in končno na nedeljo v osmini sv. Antona, ki je naslovni praznik bratovščine sv. Antona Padovanskega. Za olje v svetilki je skrbela bratovščina sama.

Tudi nabožna literatura one dobe, v primeri z našo moderno seveda precej redka, se je že zavzela za širjenje češčenja popularnega svetnika in ustrezala s priobčevanjem molitvenih obrazcev pobožnosti njegovih častilcev. Kot svetemu učenjaku so mu posvečevali celo svoja znanstvena dela. Ker so namenjena izobraženem, predvsem duhovniškega in redovniškega stanu, so v duhu tedanje dobe pisana v latinščini.

(Dalje prih.)

Tretjeredniki!

Velikanska novost, velika senzacija je pred vami:

Veliki Frančiškovi križarji Vam pripravljajo igro **Življenje sv. Frančiška Asiškega**. Igra je resnično nekaj posebnega in bo prav gotovo z velikim zanimanjem zajela vso Ljubljano. Štiri stvari iz življenja našega očeta Frančiška igra posebno podčrta: 1. Njegovo zaroko z uboštvo. 2. Kako Frančišek popravlja cerkev. 3. Asiški svetnik pridiga pticam in 4. Frančišek prejme rane na gori Alverni. — Zakaj ne bi enkrat življenja sv. Frančiška spravili na oder, ko je tvarina tako zanimiva. — Vsa stvar je sicer verska in resna, pa je vendar v njej toliko Frančiškove veselosti in vedrosti, da bo vsakemu v veliko zabavo. Igro je spisal svetovnoznani dramatik Henrik Gheon. Za slovenski oder pa jo je priredil naš strokovnjak profesor Miklavž Kuret. Vse te okoliščine, posebno pa naši fantje križarji so nam porok, da bo prireditev uspela in da bo res izreden užitek. Uprizorjena bo na praznik sv. Jožefa in na praznik Marijinega Oznanjenja. Priskrbite si pravočasno vstopnice za frančiškansko dvorano. Predprodaja pri Sfiligoju.

FRANCISKANSKI MISIJONI

Leto I

Marec-April 1943-XXI

Št. 3,4

Sveti oče blagoslavlja misijonsko delo

Ker imamo za najvažnejše in s posebno ljubeznijo ljubimo, bodisi blagovestnike, ki se v tako hudo izpremenjenih razmerah vendarle trudijo, da razširjajo Kristusovo kraljestvo, bodisi vernike, ki podpirajo z nikdar dosti pohvaljeno ljubeznijo in prošnjami misijone, prosimo Boga za te in one vztrajnosti v dobrih delih, obilno plačilo za njihove zasluge, ve-

selje in mir ter jih z veseljem in iz vsega srca blagoslavljam.

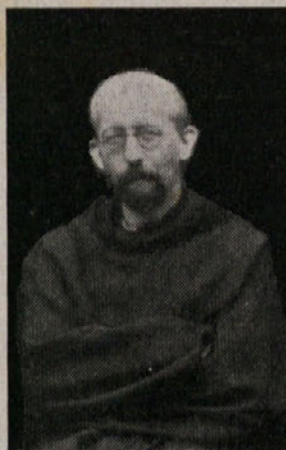
Papež Pij XII.

V Vatikanu dne 23. julija 1942.

Naši misijonarji . . .

P. dr. Aleksij Benigar OFM.

* 28. 1. 1893 v Zagrebu
7. 9. 1907 stopil v samostan
30. 6. 1915 posvečen
1929 odšel na Kitajsko

P. Aleksij je med našim ljudstvom bolj malo znan. Temu je krivo to, ker se je rodil v Zagrebu in je tudi svojo mladost preživel izven domovine. Vendar je naš misijonar z dušo in telesom Slovenec.

P. Aleksij je še mlad, kajti komaj štirinajst let mu je bilo, ko je že stopil v frančiškanski red. Leto poskušnje je prebil na Trsatu, gimnazijske nauke pa je nadaljeval v Varaždinu. S slovesnimi obljubami se je daroval Bogu dne 30. marca 1912. Po končanem bogoslovnem študiju v Paderbornu v Nemčiji je bil posvečen v mašnika. Doktorat si je pridobil v orientalskem papeškem zavodu v Rimu. Leta 1929. je odšel za Gospodovim klicem — v kitajske misijone. Poslan je bil v mesto Hankow, kjer je jel že naslednje leto predavati v osrednjem semenišču sv. Bonaventure, zavodu, v katerem se šolajo bogoslovci province Hupeha in Hunana.

Leto in pol je preživel naš misijonar v Wučangu, ker je semenišče leta 1931. povodenj Jang-ce-kianga porušila. Po vnovični zgraditvi semenišča se je vrnil v Hankow, kjer še zdaj poučuje bodoče kitajske duhovnike. Predvsem je izveden v dogmatiki in koralnem petju. P. Baptist piše o njem, da je priredil s svojim pevskim zborom že precej lepih akademij. Seveda opravlja p. Aleksij na misijonskem poprišču še mnoge druge važne službe. Saj ga daleč naokrog misijonski svet pozna kot zelo učenega moža. V prvih letih je podpiral povrhu našega p. Paptista marljivo pri težavnem delu za duše.

Njegovo zadnje poročilo nam nazorno prikazuje bedno stanje na Kitajskem. On poroča namreč, da japonske bombe kar dežujejo na Hankow. Sicer so ga Japonci že zasedli in se za enkrat patroma Baptistu in Aleksiju njihove »bojne toče« ni treba bati. Upamo, da oba še vedno neumorno delujeta na svojih postojankah.

. . . in misijonarke

S. Marija Gebhardina Hrastnik FMM.

Kakor je naša misijonarka tiho zapustila drago domovino, tako je dolga leta tiho delovala med bednim kitajskim ljudstvom. Kako malo Slovencev pozna s. Gebhardino, čeprav se žena s tem imenom že domala sedemnajst let žrtvuje za duše, ki jim še ni znan dobri Jezus.

O njej nismo mogli ne dobiti podatkov ne zvedeti za kraj, kjer je zagledala luč sveta. Po vojni nam bo gotovo sama kaj več povedala o sebi. Za enkrat naj zadovoljimo misijonske prijatelje zgolj s tem, kar vemo o tej sestri iz nekaterih njenih pisem.

Ko je začutila naša misijonarka poklic, je začela iskati družbo, s katero bi ji bilo mogoče oditi v misijone. Sama piše, kako hudo ji je bilo, ker jo je morala iskati izven domovine. Hvala Bogu, zdaj imajo frančiškanke — Marijine misijonarke — že tudi v Ljubljani svoj dom.

S. Gebhardina je odšla leta 1926. po končanem noviciatu na Kitajsko. Odkazali so ji bolnišnico v Šanghaju, kjer je leta in leta stregla nesrečnim poganom. Morebiti je delovala tudi na kateri drugih postojank, toda po vsej verjetnosti se je trudila predvsem za šanghajske bolne ljudi.

Razen za delo v bolnišnici je bila vsa navdušena tudi za samaritanstvo v predmestjih. Tam je obiskovala bolne v revnih kočah. Kakor poroča, se ji je posrečilo krstiti marsikaterega umirajočega starčka in otroka.

Ko je tuje vojaštvo zasedlo bolnišnico in jo napolnilo z dva tisoč ranjenci, se je umaknila s. Gebhardina v samostan FMM, kjer šiva zdaj oblačila za mnogoštevilne kitajske begunce. Gotovo pa že komaj čaka, da bi mogla zopet mirno streči ubogim poganskim bolnikom in bolnicam.

(Misijonska povest.)

Izza oblakov je posvetila luna. Tanka riževa stebelca, ki so molela za ped visoko iz širne vodne gladine, so se majala v rahlem vetru.

Dve pošastni senci sta se premikali preko riževih polj. Po ozki stezi na nasipu je podrsaval truden misijonarjev korak. P. Pavel je bil že dva dni na nogah. Dve dolgi noči že ni zatisnil očesa.

Jezusa je pritisikal na svoje srce in Mu šepetal vroče besede ljubezni. Zaradi Njega je zapustil svojo domovino, svoj dom, svojo mater... Zaradi Njega hodi zdaj po nasipih ob širnih riževih poljanah...

Pred misijonarjem je hodil Simon. Svetilko je nosil v levici, desnico pa je držal na prsih. Misli je na Jezusa, kateremu je kazal pot...

2. V rokah To-huja.

»Oče!...« je tiho spregovoril Simon. »Bližava se koči.«

P. Pavel se je predramil iz premišljevanja, dvignil je glavo in se zagledal v daljavo.

Iz teme sta se svetlikali drobni lučki. Dve okenci zapuščene bajte sta boječe gledali v noč.

»Oče!...« je zopet zašepetal malček. Njegov glasek se je tresel, kakor bi se fant nečesa bal.

»Ne boj se, Simon!« mu je prigovarjal misijonar. »Jezusa nosiva s seboj.«

P. Pavel se je otrešel že doma vsake bojazni. Resda se mu je zdelo še vedno zelo čudno, da ima doslej neobljudena in zapuščena bajta prebivalce, toda tudi to misel je prepodila gorečnost za neumrjoče duše. Veselil se je ob misli, da nosi Jezusa umirajoči trpink. — — —

Nasip, po katerem sta hodila med širnimi riževimi poljanami, ju je privedel na breg. Pred seboj sta zagledala Rumeno reko. Mirni valčki so se srebrno lesketali v svitu lune. Vse je bilo tiho, le nekje daleč je brodnik zateglo pel. Drobna lučka se je pozibavala na ravni gladini. P. Pavlu se je zdelo, da čuje enakomerne udarce vesel.

Zavila sta na desno in se počasi bližala koči. Pot do nje se je rahlo dvigala.

Misijonar je obstal in se zagledal predse. V temi je opazil razpadajoče poslopje. Sam Bog ve, koliko viharjem je že kljubovala slamnata streha bajtice, zakaj že na premno-

gih mestih je kazala rebra. Stene so bile nagnjene. Dasi jih je izpodkopavala voda Hoang-hoa že neštokrat, so vendarle kljubovale poplavam in ostale, čeprav na pol razpadle.

Simon se je stisnil k patru. Nič več ga ni bilo strah.

»Saj spremljava Jezusa!« je pomislil in hitreje stopil. — — —

Mali Simon je rahlo potrkal na vrata iz neobdelanih desk in jih odprl. Bleda svetloba ga je zaščemela v oči, ko je stopil čez prag...

»Mir tej hiši!...« je pozdravil p. Pavel in stopil za njim.

V istem trenutku so se zaloputnila za misijonarjem vrata. Dva Kitajca sta planila nanj in ga podrla na tla. Tudi Simona je

pograbila surova roka in ga pahnila z vso silo ob steno. Kriknil je, potem pa nezavesten obležal tik razbite svetilke.

Brzo, da sam ni vedel kdaj, je bil p. Pavel trdno zvezan. Sicer se mu ni nič zgodilo, samo leva stran ga je bolela spričo silovitega padca. — Toda misli ni nase, ampak na Jezusa, ki mu je še vedno počival na prsih. Misijonar je bil srečen, da je nosil Najsvetejše pod plaščem. Niso Ga opazili besni roparji.

P. Pavel se je ozrl po sobi. Surove obraze je ugledal pred seboj. Deset sovražno lesketajočih se oči je bilo uprtih vanj, pet ust se je preziraje krohotalo.

»Ha, ha, ha!« je odmevalo po sobi. »Vendar si v naših rokah!«

(Dalje prih.)

Misijski prijatelji! — Toliko kitajskih obrazov vas gleda. Ali se vam ne zdi, da vas Kitajčki prosijo pomoči? » Pomagajte nam, da spoznamo Jezusa!« vam kličejo mnogi. — »Laden sem!« vam govori ta in oni izmed njih. — »Molite, da ostanem stanovilen!« vas prosi drugi, ki ga je že oblila krstna voda. — »Moj oče je še pogan. Ne pusti me k Jezusu,« vam kliče tretji.

Vsi so potrebni vaših molitev in darov. Ne odrecite jim pomoči! Vpišite se v **Franciškansko misijonsko družbo svetega Frančiška Solana!** Pomagajte franciškanskim misijonom!

Poročila

Misijski krožek v Seralinskem kolegiju. Dolgo smo se pripravljali za misijonsko delo — nismo vedeli prav začeti — a naposled smo le sklenili, da se resno dela poprimemo. In res nismo ostali zgolj pri besedah!

Če bi stopil kdo dne 21. januarja letos — na dan našega prvega misijonskega sestanka — v naš konvikt, bi začuden vprašal: »Kaj pa je danes?« Tako živahno je bilo. Točno ob polni 7. uri se je sestanek pričel. Po kratki molitvi je spregovoril naš voditelj p. Marijan in nam lepo, jedrnato orisal pereče misijonsko vprašanje. Poudarjal je, da je treba že med dijaštvom razvijati misijonsko propagando, kajti le tako si bomo mogli vzgojiti za misijonsko reč navdušenih izobražencev, ki bodo pozneje lahko delovali v misijonih bodisi kot misijonarji, bodisi kot zdravniki, ali pa širili v zaledju misijonsko zamisel. Misijonsko vprašanje je silno važno. Zato nikakor ne smemo več dlašati ustanovitve misijonskega krožka v konviktu.

Za odličen govor je žel p. Marijan živahno odobravanje. Nato so sledile volitve.

Na pobudo p. voditelja je bil ustanovljen udi misijonski študijski krožek, predvsem temle namenom: dijaki-člani morajo študirati misijonsko vprašanje in sestavljati preavanja za sestanke splošnega misijonskega rožka. Od 27 članov splošnega krožka jih je pristopilo k študijskemu krožku osem.

Omenim naj še to, da so pristopili vsi člani v »Franciškansko misijonsko družbo« in »Družbo za širjenje vere«. Članarina bo našala torej eno liro na mesec. Pol lire bo

Učenci p. Baptista Turka (x) v Kiao-kowu. Zadaj p. Aleksij Benigar (xx)

prejemala izmed pravkar imenovanih družb prva, pol pa druga.

Sestanek je bil zaključen z molitvijo ob četrti na osem.

Daj Bog, da bi začeto delo uspešno nadaljevali in da bi rodilo lepih sadov!

Drago Simončič

Mali misijonarji v Novem mestu smo vseh pet mesecev obstoja krožka uspešno opravljali svoje delo, katerega je Gospod blagoslavljal. Vsako nedeljo smo nadlegovali ljudi s podobiaci. Da bi pa mogli misijonarjem čim izdatneje pomagati, smo se domenili, uprizoriti o božiču igrice. Privedili smo dve predstavi, pri katerih je bilo tri sto lir čistega dobička. Zdaj namerjamo uprizoriti novo igrice, s katero upamo še izdatneje zadovoljiti misijonske prijatelje. Seveda pa ima pri vsem našem početju največjo zaslugu p. Silvin.

Med vsu božično dobo nas je povedel p. Silvin vsako nedeljo po litanijah pred jaslice, da smo molili za misijone, peli božične pesmi in z mnogimi prošnjami obsipavali Jezuščka v jaslih. Pri takih prilikah se nam je pridružilo vselej tudi precej drugih otrok in nekoliko odraslih.

Zdaj nas je krog trideset, skoraj polovica deklic. Redno se sestajamo ob nedeljah ob vodstvu p. Silvina, ki nas vedno izpodbuja, naj veliko molimo za misijone ter zanje darujemo žrtvice in premagovanje. Pater voditelj nam je orisal že ob prvih sestankih z lepimi besedami pomen misijonskega delovanja. Vsi člani in vse članice z veseljem delujemo ter se trudimo, da bi čimbolj pospeševali društven prosep. Izza našega obstoja smo poslali vodstvu v Ljubljani že 1150 lir. Bog obilno plačaj vsem, ki so pomagali, da smo zbrali za misijone tako čedno vsoto!

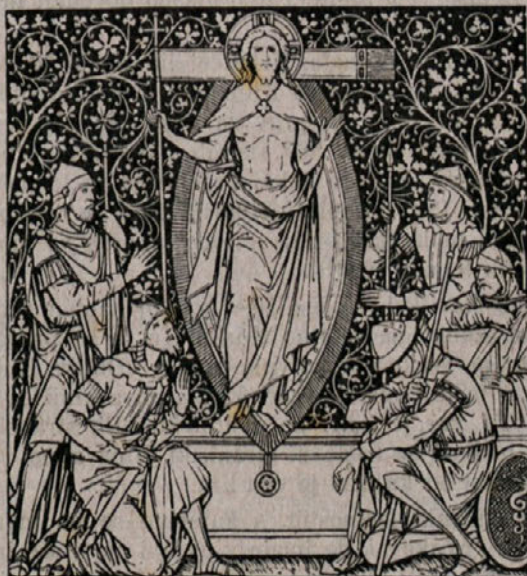
Lojze Žvegljč

*Jezus, daj, da tvoje rane
nas presunejo kristjane
in trpljenje prebridko
naj pomoč nam v smrti bo.*

*Bridko objokovan
je Jezus v grob dejan,
o grešnik, moli ga,
tvoj greh je zdaj opran.*

VELIKA NEDELJA

*Skalovje groba se razgane
in pečat se odtrga preč.
Zveličar naš od smrti vstane,
v kamnitem grobu ni ga več.*

Velikonočno Jagnje Kristus je darovano

000

Vsem sotrudnikom
in naročnikom
veselo alelujo!

000

Jubilej Knjižic

Zadnje čase se veliko sliši in piše o Knjižicah. Prav je tako. V desetih letih so te male brošurice pokazale toliko veselega in blagoslovljenega življenja, da smejo to ob svojem prvem jubileju tudi glasno povedati in še tega in onega nase opozoriti.

Tretjeredniki Knjižice poznajo. Nekateri jih imajo tudi naročene. To pa res samo nekateri, kajti če bi imelo Knjižice več tretjerednikov, recimo vsaj četrtnina, ne bi Ljubljana doživela prav za prav nič kaj vesele in pohvalne ugotovitve, da ima namreč samo 567 stalnih naročnikov Knjižic. Te so med vsemi verskimi listi prav za prav nekaj posebnega in to po vseh vidikih: po vsebini, obliki in ceni. Prevzvišeni ljubljanski škof so v svojem pismu Knjižicam — ki ste ga že tu in tam brali — lepo označili vsebino in namen tega drobnega tiska: učiti, tolažiti, voditi.

V nad dve sto številkah so Knjižice ta svoj namen vztrajno in uspešno zasledovale. Srečen, kdor ima celotno zbirko. To je že prava mala knjižnica, kjer najdeš odgovor na vsako versko vprašanje. — Oblika Knjižic, zunanje lice vsake nove številke, to je poglavje zase. Vsaka nova knjižica se nam prismeje z novim obrazom. To, kar je notri na dvaintridesetih straneh skrbno in lepo zapisano, je verno podano na naslovni strani, ki je navadno dvobarvna ali celo trobarvna. Cena posamezni knjižici je ena lira.

Pri vseh teh odličnih lastnostih, s katerimi se ne more postaviti vsak verski list, bi človek pričakoval, da imajo v upravi na tisoče in tisoče naslovov. Pa ni tako. Največ jih je bilo tik pred vojsko: 6000, sedaj pa jih je okrog 3500. Nastane vprašanje, kje je vendar vzrok, da si ravno Knjižice tako težko najdejo prijateljev in stalnih naročnikov. Po mojem mnenju bo vzrok tudi ta, da Knjižice nimajo nobenih določenih bralcev, kot na primer naš list, ki je glasilo tretjerednikov; »Salezijanski Vestnik«, ki je glasilo sotrudništva, ali »Glas-

nik«, ki je glasilo Srcu Jezusovemu posvečenih družin. Knjižice pa takega določenega kroga bralcev nimajo, niti ga menda nočejo imeti, ker so po svojem bistvu namenjene vsem. Verski nauk temeljito razlagajo in tega smo vsi potrebni. Božjo besedo naj ponesejo tja, kamor glas s prižnice ne sega. Zato se dobijo pred cerkvami, kjer jih lahko dobri ljudje kupijo in potem na razne načine spravijo v družine, ki božjega kruha stradajo.

Tretjeredniki! Velik in lep je cilj Knjižic. Veliko pa je tudi delo, ki so ga v desetih letih opravile. Tako delo za skupno versko poglobitev in krščanski prepod je treba resnično in uspešno podpreti. Zato vas vljudno vabim, naročite si Knjižice. A ne samo to. Vi, kot izbrani, storite še več: apostoli dobrega tiska bodite! Pridobivajte novih naročnikov, zlasti še v Ljubljani in po mestih, kjer nam jasnega Kristusovega nauka najbolj manjka. V listu je za ljubljanske naročnike priložena naročilnica. Poslužite se je! Če ne zase, pa za druge, na primer za znance, sorodnike, zlasti pa za revne družine. Ljubezen za dobro naj bo vedno iznajdljiva! — Letos so izšle te knjižice: Oče domovine, Satan, in za marec o papeštvu. — Naročimo se na Knjižice! Širimo Knjižice!

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Grahovo. Serafinska zarja vstaja nad našo faro. Na vidiku je ustanovitev nove tretjeredne skupščine. Že pred mnogimi leti bi jo bili radi ustanovili, pa je bila ustanovljena v sosednji Slavini in se nam je zdela preblizu. Pa so naši tretjeredniki hodili tja. Ščasoma so se pa razmere tako izpremenile, da je pot v sosednjo faro zelo otežkočena in zdaj smo zopet začeli misliti na svojo lastno skupščino. Začetek je narejen. Za svečnico je bil pri nas ljubljanski voditelj tretjega reda in nam je vse razložil, kar je treba vedeti o tretjem redu in o novi skupščini. Sprejel je lepo število novih članov in začeli smo z noviciatom. Ob letu pa bodo novinci delali obljube in takrat bo došli pravih članov tretjega reda, da se bo lahko ustanovila samostojna skupščina. Skoraj vsi novi člani so se naročili tudi na tretjeredno glasilo »Cvetje«.

Gorenji Logatec. Kar smo že dolgo želeli, to se je izpolnilo. Nekaj raztresenih udov tretjega reda je bilo pri nas. P. Odilo je prišel iz Ljubljane in nas je zbral ter je obenem sprejel lepo število novih članov. Zelo smo bili veseli, ker je pristopilo toliko mladih članov, kar je znamenje, da bo imela naša tretjeredna skupščina lepo bodočnost. Za enkrat vodi naše tretjerednike

g. kaplan, ki je pristopil k tretjemu redu že kot bogoslovec. V to novo skupščino bodo spadali tudi tretjeredniki iz Dolnjega Logatca. Tako da bo skupščina kar nekaj pomnila.

Novo mesto. Da pridemo zopet malo v stik z našo široo Frančiškovo družino, pošiljamo kratko poročilo o delovanju naše novomeške skupščine.

Naše število se je pomnožilo za sedem članov, obljube so naredili štirje, v večnost pa se je preselilo šest sester: Bele Frančiška, Penca Ana, Gorenc Lojzka, Erlih Neža, Fink Jožefa in Šešek Marija. Vse so bile zveste hčere serafinskega očeta in smo prepričani, da jih je sv. Frančišek sprejel v svojo družbo nad zvezdami.

Za tretjeredne siromake vestno skrbimo. Kar se zbere na shodih, razdelimo med nje. Poleg tega jih še obdarujemo za velikonočne in božične praznike. Za pokojne tretjeredne siromake v samostanski cerkvi brezplačno zvonijo.

Svete maše po namenu tretjega reda so bile opravljene na dan mesečnega shoda in na vse redovne praznike. Predstojništvo skupščine ima to na skrbi. — Za frančiškanske misijone smo nabrali 2800 (lani 1550) lir.

Skoraj vsak mesec imamo kako posebno pobožnost. Solznih oči se obračamo proti nebu in prosimo, kličemo, trkamo, da bi bili skrajšani težki dnevi preizkušenj. Tako smo združeni v molitvi z vso mogočno družino sinov in hčera sv. o. Frančiška. Vsem bratski pozdrav!

Plaper Adolf, tajnik.

Vstajenje

Tako kraljevsko Jezusovi roki sta razpeti
na križ. Pred Njim se zemlja trese,
pred Njim oblaki, prek Kalvarije odeti,
so se razsuli kot raztrgane zavese.

O, Eli, Eli, lama sabaktani!
Zdaj svojo sveto dušo Tebi dajem,
moj Oče. Glej, kako greh ljudstva rani
Srce Ljubezni, blagoslavljajoče z rajem.

Dopolnjeno... In v jutru tretjega bom dneva
vstal poveljčan Kralj neba in zemlje.
Obdan od korov sérafov in angelskega speva
bom sodil z róko, ki vse daje in vse jemlje.

Takrat se ljuljka loči od pšenice,
takrat bo svetlo dvignjeno nad temnim.
In blagor tistim, ki so čuli moje klice,
ker bodo vladali na vek podzemnim.

T Franciškova mladina T

Višja skupina ZVFK.

V prvi letošnji številki smo morali naš kotichek izprazniti za važnejše zadeve. No, odslej naprej bo, če Bog da, naša kronika zopet redno izhajala.

Dne 20. nov. 1942 smo imeli občni zbor. Poročilo ste brali v decembrski številki. Ko smo novo križarsko leto začeli, je naš zbor zapel: »Mi smo pogumni Tvoji mornarji, vrgli ne bomo vesla iz rok...« in smo se zagrizli v delo.

Sestanke imamo kot prej, vsak torek zvečer. Letos so daljši in zanimivejši. Doslej je že pri dveh sestankih govoril misijonar

g. Sodja C. M. o misijonih in o misijonskem vprašanju. Vsak od nas je mislil, da ve, kaj je cilj misijonstva, a nihče ni prav vedel. G. misijonar nam je »odpri oči«. Sedaj vemo vsi, da ni glavna naloga misijonarjev reševanje duš, ampak organiziranje in zakoreninjenje katoliške Cerkve med poganskimi narodi. Govora sta bila izredno lepa in jedrnata in smo prav hvaležni g. Sodji, da je prišel med nas. Želja vseh križarjev je, da bi g. misijonar o misijonih še predaval.

Sad misijonskih predavanj je naš novo-ustanovljeni misijonski krožek, ki ga bomo letos pripeljali k živemu delu za Kristusa.

Poročila drugih krožkov:

Pevski krožek, najpomembnejši, ima spet nekaj v malhi. Nekaj pripravlja! Fantje prihajajo k vajam enkrat na teden.

Ob ponedeljkih vadi naš orkester, ki se je letos zelo povečal.

Delaven je tudi dramatski krožek, ki je doslej pripravil: 8. XII. miklavževanje z neizogibnim obdarovanjem. 31. dec. prirediteljev za god g. p. voditelja, 26. jan. pa godovni večer g. p. gvardianu. Sedaj člani dram. krožka študirajo za veliko igro v frančiškanski dvorani, ki bo 19. marca.

Krožek dostojnosti je že lani bolj životaril kot živel, sedaj je še slabše z njim.

Knjižnica pa je lansko leto uspešno delala, a je letos začela životariti.

Še nečesa smo se spomnili na občnem zboru: da bi bilo dobro, če bi začeli izdajati svoje notranje glasilo. Misel je prodrla in januarja je izšla 1. številka »Križarja«. List je izredno pester, zanimanje zanj je veliko in vse kaže, da bo »Križar« še dolgo let prihajal med svoje križarje.

Zelo se je razvilo med nami zadnje čase evharistično življenje. Mnogo križarjev je vsak dan pri sv. maši in pri sv. obhajilu Bog daj še drugim razsvetljenje, da bodo videli, kje je danes mir, kje uteha in kje pomoč.

Kronist.

FABIAN BARCATA — A. A.:

Napočil je dan. In Leli je bil kakor odrešenje, tako hudo jo je zmučila noč. Hlastno se je oblekla in si uredila lase. Ko je prišla v kuhinjo, je bila tam samo teta.

»V Rubigo grem k maši,« je rekla mladenka, »bom kmalu nazaj.«

Naglo je stopala. Ali ni božji Sin Kristus sam govoril: »Pridite k meni, ki ste trudni in obteženi, in jaz vas bom poživil?« In Lela je hotela svojo dušo poživiti, spovedati se je morala patru Mavriciju — saj zna tako lepo tolažiti. Ali pa bo mogel potolažiti tudi njeno dušo?

9. Pater Mavricij

Cerkvica v Rubigu je prastaro, častljivo svetišče. Ne blesk, ne ponosno bogastvo nista v nji zbrala svojih zakladov, okrasila je ni visoka umetnost. Preprosta je in revna, skoraj prerevna za božjo hišo — pa vendar se človeku zdi, da ga na vsem širnem svetu ni pripravnejšega kraja, kjer bi uboga duša laglje pozabila na vse okoli sebe in se v molitvi pogovorila s svojim Bogom. Nevelika notranjščina je zavita v skrivnosten polmrak. Slabotna svetloba le skopo prodira skozi tri ozka, podolgovata okna apside. Kadar je nebo zunaj oblačno ali pa se dan nagiba, tedaj odpove še ta trohica dnevne svetlobe in utriplje samo rdeča lučka pred Najsvetejšim kakor pozdrav iz daljnega, daljnega sveta.

Tudi danes sonce ni moglo prodreti skozi temne gmote oblakov, zato prihaja skozi mala, polslepa okna le skromen svit v tišino svetega kraja. Vendar pa za silo le še razločiš preprosti kamnitni oltar v apside, kaj malega celo freske

na stenah. So velike postave svetnikov, okorne in otroške, kakor jih pozna stara bizantinska umetnost. Oglate glave jim obdaja svetniški sij, iz njih pa gledajo široko razprte oči, kakor da so uzrle nekaj velikega, važnega.

In res imajo kaj videti, kajti ob njihovih nogah se odigrava košček pretresljive človeške usode, kakršna je le redkokdaj prišla pred njihove stare oči.

Na edini kamnitni oltarni stopnici sedi tiho in nepremično pater Mavricij, pred njim pa kleči bela postava, Lela.

Mladega duhovnika so poklicali, zato je prišel skozi mračno svetišče in se usedel na oltarno stopnico. Pogosto, skoraj vsak dan je takole delal, pa vendar ga je vselej pretreslo, da se loteva tako svetega opravila, pretresel pa ga je tudi skrivnostni mrak in apostolsko ubožstvo cerkvice, ki še preproste spovednice ni premogla. Tedaj je zaslišal plahe korake; ustavili so se tik njega, nekdo je pokleknil, nato je bilo vse tiho, potem jok in spet tišina.

Gotovo spet kak ubožec, ki ga pritiska tako ali tako hudo trpljenje, ki mu duša boleha za hudo rano, si misli duhovnik.

Tedaj začne drhteč ženski glas:

»Spovem se Bogu vsemogočnemu, blaženi Devici Mariji, svetemu Mihaelu nadangelu, svetemu Janezu Krstniku, svetima apostoloma Petru in Pavlu in tebi, duhovnik, da sem veliko in hudo grešila.«

Tako daleč je glas še prišel, zdaj pa se je skrhal in sledilo je bridko ihtenje, divje stokanje, pretresljivo jokanje.

Patra Mavricija je globoko pretreslo, v srcu je čutil veliko sočutje z ubogo grešnico, nič pa ni rekel, ampak si obraz še bolj zakopal v roke in čakal. Tedaj je začutil, da sta se dve roki težko naslonili na njegova kolena, nek glas pa mu je prav od blizu na ušesa šepnil besede: »Gospod, pomagaj mi!« kakor glas najstrašnejšega obupa. Šepet naj bi bil, a je postal zadušen krik in je drhte razodeval smrtni strah in najglobljo srčno muko.

Mladega spovednika je pretreslo v dno duše. Odkar je opravljal težko službo, še nikoli ni srečal take strašne bolesti in neskončne groze; vzdignil je sklonjeno glavo in rekel:

»Kaj pa ti je? Povej, kako naj ti pomagam!« In spet je čakal, kajti uboga ženska ni mogla govoriti; čutil je drget njenih rok, slišal jok in samo jok. Nazadnje je ihtenje toliko ponehalo, da je mogla odgovoriti: »Kaj mi je? Najbolj mi manjka miru in pokoja — v meni je vse zdrobljeno — najnesrečnejše bitje na zemlji sem od tiste ure dalje, ki mi je zastрупila življenje, porušila mojo srečo in mi vzela moj mir.«

In spet se zjoka, kakor da se ji trga srce.

Duhovnikov glas pa pravi mirno, dobrotljivo, usmiljeno:

»Kaj se je zgodilo v tisti uri, kaj ti je prineslo tolikšno srčno muko, kakšnega greha se obtožuješ?«

»Gospod, sestro imaš, ki ti je draga in ljuba, ljuba nad vse; dobra je, plemenita, čista. Misli si, da bi po nedolžnem zabredla v veliko stisko, da bi zoper svojo voljo padla v velik greh, pa bi prišla k tebi in ti potožila o svoji nezasluzeni nesreči, o padcu, ki ga ni sama zakrivila — ali bi ji pomagal, ali pa bi jo pahnil od sebe, čeprav jo imaš zelo zelo rad?«

Doslej je pater Mavricij pazil samo na vsebino besedi, slišal je samo neizrekljivo muko trpinčenega srca. Ko mu je omenila njegovo najljubšo sestro, pa je prisluhnil in glas spoznal, vedel je, da pred njim kleči Lela, kajti samo z njo je govoril o svoji sestri; v skrito kamrico svojega srca dovoli le malokomu pogledati. In drhtel mu je glas, ko je govoril:

»Če bi bila moja sestra tukaj, če bi pred menoj klečala in mi pripovedovala, da je grešila, a zoper svojo voljo, da je padla brez svoje krivde, bi ji jaz rekel: 'Pojdi v miru, kajti tvoj greh ni greh, samo križ in preskušnja je, katero ti je Bog naložil.' Isto besedo tolažbe pa imam tudi zate, ubogi otrok!«

»O, bodi zahvaljen za to besedo! Tolažbo, ki mi jo daješ, naj ti vseusmiljeni Bog tisočero povrne v tvoji smrtni uri!«

In zdaj je začela mirneje pripovedovati o nesreči v vodah Fandija, o svoji smrtni muki in kako jo je Pal Gioka nezavestno odnesel v svojo kočo. »O, ležala sem v njegovih rokah in se nisem mogla braniti! Kuču!« In ploskala si je z rokama pred obličjem in spet začela jokati.

Poln najglobljeja sočutja je pater Mavricij gledal na jokajočo.

Okoli se mu je navadilo na temo in dobro je deklo razložil. Videl je, da ji vsa postava trepetala ob zavesti, da je njeno deviško telo ležalo v rokah moškega, videl je solze, ki so ji lile izpod rok, in srce se mu je omeščalo. Potem pa mu je srce stisnila grozna skrb — saj še ni vsega povedala, najhujše bo šele prišlo, in z zagrljenim glasom je vprašal:

»In potem?«

Lela je pripovedovala naprej, kako se je osvestila, kako zapazila, da se nahaja v tuji koči, kako je vprašala, kje je, in kako je potem spoznala, da je v oblasti Pala Gioka.

Bilo je, kakor da mladenka vso grozo še enkrat preživlja. Eno roko je držala težko oprto na duhovnikovo koleno, kakor da nujno potrebuje opore in zavetja, drugo pa je stiskala na prsi, kakor da hoče tešiti razbijanje srca, oko pa je zrlo prepadeno, kakor da še enkrat gleda prizor za prizorom, kar je doživela in pozabiti ne more.

»In rekel mi je, da me ljubi bolj ko vse drugo na zemlji, da moram postati njegova, dokler naju smrt ne loči!«

S kretnjo studa in najgloblje groze je prosto roko stegnila od sebe, kakor da odganja pretečo nevarnost, da peha od sebe kaj ogabnega.

»In potem?« S skrbjo in nemirom je duhovnik izrekel besedi, svojo roko pa težko in trepetajoče položil klečeči ne ramo. »In potem?«

»Potem sem ga preklela, sem planila iz kočice in bežala, kar letela domov k očetu, k Marku.«

Globoko si oddahne pater Mavricij, položi desnico Leli na glavo in pravi z ginjenim glasom:

»To je torej tvoj greh, otrok?«

»Da, oče, to in še več.«

»Pripoveduj!«

»Prišla sem domov in dobila Marka še pokonci; čakal me je in ni mogel zaspati, kakor da bi vedel, kolikšna nesreča me je zadela. Zapustil me je šele potem, ko sem se ulegla. Pa nisem mogla zaspati. O gospod, bila je noč kakor v peklu, polna greha in zablod. Na nič drugega nisem mislila ko na tega moža, na Pala Gioka! Ne prostovoljno, o ne, pa nisem mogla drugače, nisem se mogla ubraniti, nisem si mogla iz srca iztrgati njegovih besed in njegove podobe. O jaz nesrečnica, zgubljena sem! Stal je pred menoj, velik in lep, kar naprej mi je govoril, da me ljubi, očital mi je mojo nevhvaležnost, da sem ga zapustila, da sem ga preklela — molila sem, jokala, klicala Boga, kakor sem vedela in znala — zastoj — videla in slišala sem samo Pala. Prebadal me je z očmi, jaz pa sem trepetala, kajti vedela sem, da sem zgubljena. Ima zel pogled in s tem pogledom me je uničil. Duhovniki pravite, da zlega pogleda ni — a jaz pa le moram vanj verjeti, kajti sama sem ga videla in čutila.«

»Ne, dete, zlega pogleda ni.«

»Prav praviš, za vas svetnike ga ni, ker pri vas nima moči.«

»Ni zlega pogleda ne za svetnike, ne za grešnike.«

»Morda se motim in je le božja kazen, ki me je zadela. Gotovo sem mnogo in hudo grešila, samo ne vem v čem, ko sem tako nevedna. Gospod, pomagaj mi moje grehe poiskati, da se bom poboljšala in ne bom pogubljena.«

Mladi spovednik si ni vedel pomagati. Pred njim kleči devica, čista kot sončni žarek, kakor angel nebeški, o tem je bil pripričan. Mogočni in nesrečni dogodki so se nenadoma zgrnili nad njo in so razburkali tiho, spokojno dušo, kakor tuleč vihar vzvalovi sanjajoče vode samotnega planinskega jezera. Zato je zdaj njena duša polna neznanega nemira, njej pa se zdi, da je ta nemir greh. Krivda. Prepričati jo mora, da borba v njeni notranjosti ni greh, ampak krepost. krasna, Bogu ljuba krepost. Toda kako naj to stori? Razmišljaj je in iskal primernih besed, prepričljivih dokazov. Dvignil je glavo in se zagledal v svetnike na stenah, kakor da bi od njih pričakoval pomoči. Roke je imel v naročju. Komaj je čutil, kako se je v eno skrivaj vtihotapila drobna roka kakor drobna, plaha ptička, ki išče zavetja in se ga nadeja tamkaj.

»Gospod, pomagaj mi poiskati moje grehe!«

Že zopet ta beseda! Duhovnik bi bil najrajši vriskal in od veselja jokal nad tolikšno srčno čistostjo in ponižnostjo. Vse bolj je čutil, da pred njim kleči svetnica. Toda morda se je pa v kak skrit kotiček tega srca vendarle splazila kaka želja, ki ni bila povsem čista — že mogoče, saj imajo tudi svetniki skušnjave. Kakor po nenadnem navdihu je čvrsto stisnil ročico v svoji in njegove besede so šepetale:

»Povej mi po pravici in resnici kakor pred Bogom, kako ti tvoja vest pravi — ali ljubiš Pala Gioka, ali ga imaš morda malo, čisto malo rada?«

S sunkom mu je izpulila roko. Dvignila je glavo, krčevito stisnjene roke privila na prsi, iz široko razprtih oči sta sijala strah in groza, lice ji je oblila temna rdečica:

»Jaz naj bi tega človeka ljubila? — Rajši umrjem, danes umrjem, tisočkrat umrjem!«

In še hitreje, še bolj razburjeno ji je tekla beseda:

»Človeka, ki je užalil mojega Marka! Nevernika, sinu navadnega razbojnika, ki mora počivati v neposvečeni zemlji, človeka, ki ga prezira ves rod, brezbožneža, ki mi je storil tolikšno krivico — tega naj bi jaz ljubila?! O gospod, globoko sem morala pasti pred Bogom in ljudmi, pa tudi v tvojih očeh, da mi moreš kaj takega prisojati! Razen svojega očeta in malega Nueja nisem še nikoli v svojem življenju ljubila moškega, razen svojega brata Marka. Je to greh?«

Pater Mavricij je bil zadovoljen, njegov poslednji dvom je bil razrešen, prav je imel, to dekle je res izvoljena duša, svetnica. Zares zasluži ime Lela, kajti cvetlica je, poljska lilija, in njegovo srce vriska. Prav truditi se je moral, da je ostal resen in miren, da ni pozabil na svetost svojega opravila in kraja. Sklonil se je, prijel Lelo za obe roki in ji rekel: »Ne, Lela, to ni greh! Le ljubi Marka še naprej, bodi dobra in pridna kakor doslej, kajti glej, vse, kar si imela za greh, sploh greh ni. Tvoja duša je pred Bogom čista in veseli se tega z menoj vred!«

»Gospod, ali je to mogoče in se ne motiš?«

»Ne motim se, dete, kar mirna bodi!«

»Kaj pa tedaj, če bo tista podoba spet oživila v moji duši in mi tisti mož ne bo dal miru?«

»Potem boš morala pač moliti in se boriti. Ustavljal se skušnjavi in tvoj angel varuh ti bo pomagal.«

»Torej me lahko odvežeš?«

(Dalje prih.)

Tvoje vezilo za diamantni jubilej Cvetja bodi tvoja zvestoba tretjerednemu glasilu. Poravnaj takoj naročnino. Pridobivaj nove naročnike!

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Služabnica božja m. Marija od Trpljenja, ustanoviteljica frančiškank misijonark Marijinih

Ko je p. Rafael opravljal generalno vizitacijo štirih francoskih kontinentalnih provincij — za Korziko, ki je bila peta frančiškanska provincija, ni imel mandata — je obiskal tudi hišo FMM v Parizu, kjer se je ravno tedaj mudila m. Marija od Trpljenja. Pripravljala je odhod dveh skupin svojih misijonark za bolnišnici za gobavce na Japonskem in v Birmaniji. P. Rafael jih je ganjen nad njihovo srčnostjo in požrtvovalnostjo v navdušenem govoru iskreno blagoslovil.

Po vizitaciji francoskih provincij je bil 1901 imenovan za vizitatorja toskanskih provincij na izrečno željo p. generala Alojzija Lauerja, ki je nameraval sam predsedovati zaključnim kapitljem. Zaradi bolezni pa je bil p. general prisiljen odpotovati na zdravljenje v domačo provincijo v Sigmaringen, toda bilo je že prepozno; dne 21. avgusta je umrl. S svojo mirno odločnostjo je mnogo pripomogel, da so se določbe bule »Felicitate quadam« glede zedinjenja vsega reda izvajale.

P. Rafael, ki se je zelo bal, da ne bi bil izvoljen za njegovega naslednika, je skušal vplivati na definatorje, da izvolijo za generalnega vikarja bivšega p. generala Alojzija iz Parme, toda ta je bil medtem že imenovan in posvečen za škofa in za generalnega vikarja je bil izvoljen p. David Flemming. Po redovnih predpisih nosi namreč izvoljeni naslednik p. generala, ki je umrl pred koncem svoje službene dobe, do prihodnjega rednega generalnega kapitlja naslov generalni vikar, kakor podobno pri provincialnem vodstvu provincialni vikar. Kako pristržno se je p. Rafael zahvalil božji Previdnosti, da ga je rešila po njegovem mnenju najtežjega križa, ko je ob svoji vrnitvi z vizitacije v Rim zvedel, da je pri prvem skrutiniju imel enako število glasov kot p. David. Toda čakal ga je težji križ: definatorij domače provincije v Franciji ga je izvolil za provinciala, kar je bil očitno prst božji, kajti Francija se je nahajala tik pred izbruhom divjega kulturnega boja, ki naj bi pometel s katoliško Cerkvijo in njenimi ustanovami. Sprejel je težko dolžnost provincialnega vikarja do prihodnjega kapitlja l. 1902., ko je bil zopet soglasno izvoljen za provinciala. V dobi kulturnobojnega divjanja francoskega framonstva proti verskim redovom se mu je posrečilo z dobrotno pomočjo m. ustanoviteljice FMM Marije od Trpljenja, kakor je bilo že povedano, spraviti bogoslovje in serafinski kolegij pod varno streho v Fribourg v Švici, noviciat pa v San Remo v Italiji. Obakrat je pregnanim frančiškankom velikodušno pomagala m. Marija od Trpljenja: v Fribourgu jim je odstopila lastno hišo z znamenito kapelo v Luciferjevi votlini, nekdanjem framonemskem

templju, v San Remu jim je pa pri priložnostnem nakupu obširnega samostana ananuciatk gmotno prišla na pomoč.

Na generalnem kapitlju v Rimu leta 1903., katerega se je moral kot bivši generalni prokurator udeležiti tudi p. Rafael, je bil izvoljen za generala p. Dionizij Schuler, turinški provincial. Votanti so resno mislili na p. Rafaela, ki je pa storil vse, da je izvolitev preprečil in res ostal pri prvem skrutiniju z 38 glasovi v manjšini. Srečen in vesel se je vrnil v svojo provincijo in takoj nadaljeval z izvrševanjem svojih velikopoteznih načrtov.

S sodelovanjem m. Marije od Trpljenja in predsednika fribourškega kantona Georgesa Pythona je ustanovil v Fribourgu »Convict Marianum« za teologe, ki so študirali na tamkajšnji univerzi. V ta namen je m. generalna predstojnica FMM, ki se je želela v gmotnem oziru oddolžiti p. Rafaelu za vse, kar je v duhovnem zase in svojo misijonsko družbo prejela od njega, h kupljeni pristavi Bonne Fataine kupila še vilo Roza. Konvikt, ki je bil pozneje spremenjen za sprejem frančiškanskih akademikov različnih narodnosti, so oskrbovale FMM.

V novembru 1903 je moral zopet v Rim, da je v Grottaferrati predsedoval generalni kongregaciji FMM, za katere je imel tudi duhovne vaje. Ko se je pa vrnil v Fribourg, se je na potovanju v San Remo v januarju 1904 tako zelo prehladil, da je nastopila pljučnica in se je bilo bati najhujšega. Papež Pij X. mu je poslal apostolski blagoslov in vodstvo provincije je že izročil v druge roke, ko se je bolezen naenkrat obrnila na bolje; začel je devetdnevnicu na čast Materi božji vedne pomoči in zadnji dan pobožnosti je že maševal. Ko se je pozdravil, je zopet začel s staro delavnostjo: prepotoval je vso provincijo v Franciji in inozemstvu, obiskal pregnane sobrate in določil, da pridejo med letom vsaj za štiriinajst dni v enega samostanov v Švici ali Italiji, da opravijo duhovne vaje ter ostanejo v zvezi s svojimi predstojniki. Podpiral je zamisel ustanovitve znanstvenih tečajev na fribourški univerzi za misijonarske aspirante ter svojim redovnikom, ki so želeli iti v misijone, dal možnost, da so jih obiskovali; bil je v stalni pismeni zvezi s p. Mavricijem Bertinom, nekdanjim mornariškim častnikom, predstojnikom v Kanadi, ki se je trudil za vzpostavitev frančiškanskega reda na Japonskem in ga je podpiral, dokler ni uspel; njegove zasluge za rešitev važne misijonske organizacije »Delo sv. Petra« za vzgojo domačega klera v misijonih, katere mlajšo ustanoviteljico gđc. Bigard je 1904 v Fribourgu sprejel v tretji red, organizacijo pa agregiral družbi FMM, ki so jo vodile do 1919, ko je prešla pod vodstvo sv. Kongregacije za širjenje vere, vse to smo že omenili. V Parizu je bil v zvezi s Henrikom Lorinom, ustanoviteljem revije »Semaines sociales«, začetnikom gibanja, ovekovečenega s slavno okrožnico Leona XIII. »Rerum novarum«. Podpiral je m. Marijo od Trpljenja, da je ustanovila delavnice (ateliers) za žensko mladino, kjer si more s poštenim delom služiti potrebni kruh, in sicer odgovarjajoče sposobnostim in potrebam ženske narave. Ko je službeno prepotoval Španijo in Belgijo in se na Nizozemskem sestal s p. generalom Dionizijem Schulerjem, ki je vizitiral tamošnjo provincijo, se je podal na oddih v noviciat FMM, v krasni Chatelets v Bretagni, kjer je za misijonarke imel duhovne vaje. Zaključila jih je veličastna procesija belih redovnic pod veličastnimi zelenimi svodi mogočnih drevoredov prastarega parka. Udeležila se je je tudi m. Marija od Trpljenja, ki je prišla tja obiskat svoje duhovne hčere — zadnjikrat... (Dalje prih.)

G. PAPINI — I. Č.:

Mamon

»Prodajte svoje imetje in dajte vbogajme. Napravite si mošnje, ki ne ostare, zaklad v nebesih, ki ne poide in kateremu se tat ne približa in ga molj ne razje. Kjer je namreč vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce... Daj torej onemu, ki te prosi, in ne zahtevaj od onega, ki je prejel, da ti vrne. Kajti večja sreča je dajati, kakor sprejemati.«

Treba je dajati, dajati brez pridržka, veselega srca in brez računanja. Kdor daje, da dobiva, ni popoln. Kdor daruje, da mu drugi vračajo v drugih darovih, ne dobi nikakega povračila. Povračilo je drugje, v nas samih.

Blago moramo darovati, ne zato, da dobimo plačilo v drugem blagu, marveč samo s čistim in radovoljnim srcem. »Kadar napravljaš kosilo ali večerjo, ne vabi svojih prijateljev, ne svojih bratov, ne sorodnikov, ne bogatih sosedov, da te morda tudi oni ne povabijo in se ti povrne. Marveč kadar napravljaš gostijo, vabi uboge, pohabljene, kruljave, slepe. In srečen boš, ker ti ne morejo povrniti: povrnjeno ti bo namreč ob vstajenju pravičnih.«

Tudi pred Jezusom so svetovali ljudem, da se odpovedo bogastvu. Jezus ni bil prvi, ki je videl v uboštvu stopnjo popolnosti. Veliki Vardhamana, Jina ali Zmagovalec, je dodal zapovedim Parsve, ustanovitelja »osvoboženih«, aparigrafov — naročilo, da se odpovedo vsakemu imetju. Buda, njegov sodobnik, je vzpodbujal svoje učence k podobni odpovedi. Ciniki so se znebili vseh materialnih dobrin, da bi postali neodvisni od dela in ljudi in se posvetili popolnoma resnici. Krates, plemeniti Tebanec, Diogenov učenec, je razdelil bogastvo someščanom in postal berač. Platon je zahteval, da so vojaki njegove republike brez imetja. Stoiki, ki so bili oblečeni v škrlat in sedeli pri mizah, okrašenih z dragocenimi kamni, so kovali zgovorne slavonspeve uboštva. Aristofan je prikazal v komediji, kako slepi Platon deli bogastvo kakor za kazen le sleparjem.

Pri Jezusu pa ljubezen do uboštva ni asketsko pravilo ali oholi plašč razsipanja. Atenec Timon, ki je obubožal v zažetonni velikodušnosti, ko je gostil tropo zajedalcev, ni ubožec po Jezusovemu srcu. Timon je ubožen iz nečimrnosti: dal je vsem brez razlike, tudi nepotrebni, da zaslovi kot velikodušen in darežljiv človek. Krates, ki se je znebil svojega imetja, da posnema Diogena, je suženj svoje bahavosti. Storitni hoče nekaj, kar drugi ne delajo, da si pridobi ime filozofa in modrijana. Beraštvo cinikov je slikovita oblika napuha, uboštvo Platonovih vojakov je merilo državniške modrosti. Kajti uboštvo je potrebno tudi človeškimi družbam, ki se ustanovljajo in oblikujejo. Prve države so zmagovale in cvetele, dokler so se državljani zadovoljili, kakor v stari Špartii in starem Rimu, s skromnim siromaštvom, a so propadle, čim so cenili zlato više nego »trezno in sramežljivo« življenje. Toda stari niso zaničevali bogastva samega na sebi. Smatrali so, da je nevarno, če se je nakopičilo v rokah nekaterih; smatrali so, da je nepravilno, če se ni darežljivo uporabljalo. A Platon, ki želi, da državljani žive srednje, tako daleč od izobilja kakor od pomanjkanja, smatra bogastvo za človeško dobrino. Zapostavlja ga za vse drugo, a ga ne zavrača. In Aristofan bi pokleknil pred Platonom, če bi slepi bog spregledal in razdelil bogastvo v prave roke.

V evangeliju ni uboštvo filozofsko lepотиčje in kaka mistična moda. Ni dovolj, da je kdo ubožec, da ima pravico do državljanstva in kraljestvu. Ni dovolj, če zapustimo bogastvo in postanemo revni, da dosežemo popolnost. Telesno uboštvo je predpogoj za duhovno uboštvo. Kdor se ne zaveda, da je v nižini, ne misli na to, da bi se dvignil; kdor se ni odtrgal od vsake materialne lastnine, od ovoja, ki veže oči in spenja peruti, ta ne dobi teka za duhovne dobrine.

Kadar revež ne trpi v svoji revščini, kadar se veseli uboštva in se ne trudi, da bi ga spremenil v bogastvo, je dosti bližji moralni popolnosti kakor bogatin. Toda bogatin, ki se je znebil imetja na korist revežem in se odločil za življenje z novimi brati, je še mnogo bližji popolnosti kakor oni, ki se je rodil in zrastel v revščini. Kogar je zadela tako redka in čudežna milost, je prejel aro za vse nade. Če se odpoveš temu, kar nisi nikoli imel, ti more biti zaslužno, ker domišljija povečuje pomanjkanje, če se pa odrečeš vsemu, kar si užival in kar so ti vsi zavidali, pomeni to največjo popolnost.

Revež, ki je trezen, čist, preprost in zadovoljen, ker nima ne možnosti ne prilike, je prisiljen iskati nadomestilo v uživanju, ki se ne dobi za denar, in neko zadovoljnost v duhovni nadoblasti, katere ne morejo preprečiti oni, ki uživajo. Pogosto pa izvirajo njegove kreposti iz nezmožnosti ali nevednosti: ne zanemarja dolžnosti, ker ne more, ne kopiči, ker nima niti onega, kar mu je neobhodno potrebno, ni pijanec in nečistnik, ker gostilničarji in hotnice ne dajejo na up. S svojim često trdim, suženjskim, mračnim življenjem dela pokoro za grehe. Trpljenje obrača njegove oči kvišku, ker išče utehe. Mi se ukvarjamo tako malo z reveži, da nimamo pravice, da jih sodimo. Takih, kakršni so, zapuščenih od svojih bratov, daleč od onih, ki bi mogli govoriti njih srcu, se ogibljejo oni, ki ne morejo strpeti njih umazane bližine; izključeni od dobrin znanosti in umetnosti, ki bi jim trenutno lajšale nesrečo, so reveži v splošni bedi najmanj nečisti med ljudmi. Ako bi jih bolj ljubili, bi bili bolj popolni; ali jih moremo obsoditi, ako smo jih prepustili samim sebi?

Jezus je ljubil ubožce. Ljubil jih je, ker so se mu smilili, ljubil jih je, ker je čutil, da so bližji njegovi duši, bolj pripravljani, da ga razumejo. Ljubil jih je, ker so ga osrečevali vsak dan s tem, da jim je služil, da je mogel lačnim dajati kruha, slabotnim moč, žalostnim tolažbo.

Jezus je ljubil ubožce, ker je videl v njih po svoji pravičnosti najbolj opravičene prebivalce kraljestva; ljubil je ubožce, ker so v bogatinih budili usmiljenost in jih vzpodbujali k odpovedi. Najbolj je pa ljubil one reveže, ki so bili bogati in so iz ljubezni do kraljestva postali ubožni. Njihova odpoved je bila največje dejanje vere v njegovo obljubo. Dali so nekaj, kar prav za prav ni nič, v posvetnih očeh pa vse, z varnim zagotovitom, da bodo deležni popolnejšega življenja. Morali so premagati v sebi najbolj ukorenjen človeški nagon. Jezus, ki je bil rojen reven med reveži za reveže, ni nikdar zapustil svojih bratov. Dal jim je rodovitno izobilje svojega božjega uboštva. Njegovo srce je pa iskalo reveža, ki ni bil vedno reven, reveža, ki bi bil pripravljen postati reven zaradi njegove ljubezni. Njega je iskal, morda ga ni nikdar našel. Toda čutil se je nežnejšega brata temu neznanemu, zaželjenemu, kakor vsem ubogljivim beračem, ki so se gnetli okrog njega.

Nove knjige

Misijonar Jernej Mózgan, sodelavec vélikega Knobleharja, je oznanjal blagovest Kristusovo v Afriki, med zamorci rodu Bari in Kík. Pomagal je poganom v telesnih in dušnih potrebah. V žrtvi za véliko zamisel misijonstva je še mlad umrl na novoustanovljeni misijonski postaji Sv. Križ v Angveju.

Rodil se je dne 10. avgusta 1823 pri Spodnjem Mózganu v Koprivni. Po dokončanih študijah v Karlovcu, Ljubljani, Celovcu in Šent Andražu pa je odšel z Otonom Trabantom na misijonske poljane.

Življenjepis našega misijonarja nam je poklonila izpod peresa Franca Kotnika Družba sv. Mohorja v Ljubljani. Stane osem lir in jo dobite v vseh knjigarnah.

Knjižico vsem misijonskim prijateljem toplo priporočamo.

Vsaki družini, kjer so naša dekleta doma, je delo znane pisateljice Gerely »Daj mi svoje srce« neprecenljive važnosti. Knjiga je preprosto pisana, a je vsebinsko zelo globoka. V samostanski šoli je več deklet. Mlade so in polne razigranosti. Tu se začne zgodba. Kaj bo z njimi, ko bodo stopile v življenje? Ena gre v samostan, druga se poroči, tretjo potegne svet v vrtince strasti, niti dve si ne izbereta iste poti. Največ bojev ima s svojim srcem Eva, a tudi tej se sreča nasmehne, ko ob skrbnem varstvu svoje tete zapluje v varno družinsko zavetje. — Dekle! Tebi je knjiga napisana: beri jo! Bog nam daj še mnogo takih del. Lepo tekoč prevod je oskrbela ga. Marija Gunde. Knjigo je izdala Ljudska knjigarna in velja broširana 25 lir, v platno vezana pa 35 lir.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubezno sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

VLADIMIR TOMINEC:

1. Na kakšen način bi vseeno lahko člani Podpornega odseka prejeli na mesec večje zneske?

Že v zadnji številki »Cvetja« smo odgovorili, da nikakor ne moremo zvišati stalnih mesečnih zneskov. Vendar pa se dá takim, ki bi radi prejeli večje zneske izplačane, na en način odpomoči, to je, da se vpišejo ponovno v Podporni odsek. Seveda to za starejše, to je za one, ki so že dopolnili 40. leto starosti, ne pride več v poštev. Vsakdo pa, ki še ni dopolnil 40. leta starosti, se lahko vpiše v Podporni odsek po dvakrat ali trikrat v različne razrede ali pa v enega in istega, samo stalni prispevek enega meseca, ki ga mora na mesec čevati v Podporni odsek, ne sme presegati skupno 114 lir. Če se torej kdo vpiše po večkrat v Podporni odsek, tedaj bo tisti čas, ko bo imel pravico, prejeti stalne mesečne zneske, tudi po večkrat prejel pripadajoče mu mesečne zneske in si na ta način zvišal mesečni dohodek. N. pr. sedaj je vpisan v najvišjem razredu ter bi po določeni dobi moral prejemanjati na mesec 50 lir. Če bi bil vpisan v tem razredu trikrat, bi tedaj prejel namesto mesečno 50 lir, mesečno 150 lir. Marsikateri so že uvideli, da je to potrebno, da se vpišejo po dvakrat ali trikrat v Podporni odsek, ter so si s tem zagotovili za čas starosti in onemoglosti višje mesečne dohodke, ostale pa ponovno opozarjamo, naj si pravočasno oskrbe brezskrbno starost, da ne bodo v času onemoglosti odvisni od dobrote svojih bližnjih. Kakšna blagodat je dejstvo, da človek stalno vsak mesec prejme določeno vsoto denarja, spozna vsak šele tedaj, ko začne prejemanjati te zneske. Zato je marsikateremu pozneje žal, da ni uvidel pravočasno potrebe vpisa v Podporni odsek, ampak se je oglasil šele tedaj, ko je bilo že prepozno.

2. V kakšni starosti se vpišejo v Podporni odsek?

To vprašanje se je porodilo v glavi vodje Podpornega odseka, ko je pregledoval pristopne izjave članov in članic. In kaj je ugotovil? Po navadi so se vpisali v starosti od 35 do 40 let. V začetku Podpornega odseka so se vpisovali še starejši, toda ni bilo dosti članov in članic v starosti od 20 do 35 let. Kakšen naj bi bil temu vzrok? Čisto naraven. Do 35. leta le malokateri premišljuje, kaj bo potem, ko bo ostarel in živi v času mladosti tjavdan, govoreč: kar bo, pa bo. Ko pa postane starejši, takrat ga pa že zazebe na dnu srca in v nočeh brez spanja začne premišljevat, kdo bo skrbel zanj v starosti in onemoglosti. Šele tedaj se zave, da bo odvisen popolnoma od dobrote svojih bližnjih,

od svojcev, če jih ima in kateri so mu morda prej odnesli vse prihranke, češ, saj mu ni treba hraniti, bo že pri njih dobil stanovanje in prehrano. Toda ko je prišel čas starosti in onemoglosti, se je mnogokrat pripetilo ravno nasprotno ter so baš ti svojci gledali na vsak grižljaj, ki ga je dobil pri njih, istočasno pa je moral še trdo delati za stanovanje in kruh, čeprav je prej izdajal stotake in stotake v podporo njim samim. Če bi pa tedaj pomislil tudi nase in skrbel za leta starosti, bi se bil vpisal v Podporni odsek. Podporni odsek bi mu v letih starosti in onemoglosti izplačeval stalni mesečni znesek, ne da bi pri tem mislil na kako dobroto, ampak samo na dolžnost, ki jo ima Podporni odsek do vsakega vpisanega člana. Zavedajte se torej: čim prej se kdo vpiše v Podporni odsek, tem prej dobi pravico prejemati stalni mesečni znesek. To bo vam samim v veliko olajšanje, ker boste imeli zavest, da imate v letih starosti in onemoglosti pravico, prejemati stalni mesečni znesek. Pri tem pa ne boste občutili one grenkosti, ki se poraja vsakomur v dnu srca, če kdo gleda na grižljaj, ki ga prejme po dobroti.

In naj molijo za mrtve...

† Malavašič Neža — Dobrova.

Dne 17. II. t. l. je Vsemogočni poklical k sebi vzorno tretjerednico, 86-letno Nežo Malavašič po domače Gašperčevo mater iz Podsmreke pri Dobrovi. Življenje te dobre matere je potekalo med samimi preizkušnjami in trpljenjem. Že po nekaj letih zakona je vdovela. Dobri Bog ji je podaril 4 otroke, od katerih sta se dva še v nežni dobi preselila med nebeške krilatce. Ostala sta ji torej samo še dva in pa veliko posestvo, ki je zahtevalo od nje ne samo močne volje, ampak tudi čvrstih telesnih sil. Gašperčeva mati pa ni bila ena tistih žena, ki že pred začetkom težke poti omaga in klone. Pokrižala se je, se zaupno obrnila po pomoč k Bogu, in šlo je.

Poleg teh in drugih odlik pa je imela Gašperčeva mama nad vse dobro in plemenito srce. To vedo povedati posebno njeni bivši posli, saj je imela skoraj dvajset let pri hiši eno in isto služkinjo, kateri ni bila gospodinja, ampak naravnost mati, saj je zanjo vsestransko skrbel, jo vzgajala in vodila, kakor more to storiti res le dobra

mati. Njena darežljivost je bila širom znana. Ni kopičila in prekomerno hranila, ampak delila z odprto roko povsod, kjer je videla bedo in pomanjkanje. Koliko lačnih je ona nasitila že samo med svetovno vojno, to ve samo dobri Bog in pa tisti nesrečni brezdomci, ki so gotovo z globoko hvaležnostjo v srcu zajemali od njene dobrote. Vsemogočni jo je za njena plemenita in dobra dela nagradil že na tem svetu, saj ji je dal dočakati visoko starost in jo skoraj do zadnjega ohranil pri močeh, katere je do konca izrabila v to, da je služila Njemu. Naj ji bo dobri Bog tudi v nebesih za vse obilen plačnik!

Darovi

Za frančiškanske misijone: 3000 lir: III. red v Novem mestu; 850 lir: nabral Zveglič Lojze; po 100 lir: Dijaška Marijina kongregacija v Novem mestu, Kongregacija gospodičen župnije M. O. v Ljubljani; 85 lir: N. Merhar; po 50 lir: msgr. Stanko Premrl, Drogenik Marija, Neimenovani in neimenovana; po 30 lir: čč. ss. sv. Križa v Mestni ubožnici, Neimenovana (po p. Angeliku); po 25 lir: Dežman Frančiška, Jakopič Ana, Jeločnik Avgust; po 20 lir: Brezovšek Justina, Uršnik Marija; po 15 lir: Dolšak Marija, Mlakar Marjeta; po 10 lir: 2 neimenovana v zakristiji, Centrih Frančiška, Repnik Frančiška, Strnad Marija, 2 neimenovani, Cerar Cecilija, Pečan Franc, Židan Marija, Centrih Frančiška, Neimenovani, Presetnik Marija, Konstantini Marija, N. Rupar; 9 lir: Rant Marija; po 6 lir: Trdina Greti, Polovočič Ivan; po 5 lir: Bauer Matilda, Šebat Jerica, Pečan Ivanka, Dimec Ana, Koprivec Terezija; po 4 lire: Šprohar Marijana; Zorko Angela.

Stanjol je darovala Deška ljudska šola v Marijanišču.

Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi!

Za člane Frančiškanske misijske družbe sv. Solana se bere letos 12 sv. maš.

Marca bo sv. maša na praznik Marijinega Oznanjenja, aprila na Veliko noč, maja na Belo nedeljo (2. V.), in sicer ob 7 v frančiškanski cerkvi v Ljubljani.

Za sklad Cvetja: po 35 lir: Drogenik Marija, Verne Teodora; 25 lir: Naročniki iz Novega mesta (po g. Veharju); 20 lir: Cuznar Jerica; po 15 lir: Jenko Minka, Lušicky Marija, Sever Marija; 14 lir: Rus Marija; po 10 lir: Centrih Frančiška, Cerar Cecilija, Čemažar Jedert, Cik Terezija, Strnad Marija; 9 lir: Zupanc Marija; po 8 lir: Miklavčič Franja, ven. Suore Scolastiche; po 7 lir: Kovačič Marija, Piščanec Ana; 6 lir: Kavčič Marija; po 5 lir: Beg France, Benda Frančiška, preč. g. Bergant Anton, Bezljaj Pavla, Čuk Matilda, Debevc Ivana, Dežman Frančiška, Dimec Ana, Fojkar Ivana, Gams Franja, Golič Pepca, Gorše Ivana, Grahek Marjeta, Grajner Rozi, Grebenc Terezina, Hafner Apolonija, Janežič Jožefa, Kastelic Frančiška, preč. g. Koritnik Anton, Kušar Ana, Lampe Frančiška, Mastnak Maks, Matoz Marija, Novak Karolina, Pečan Frančiška, Ramšak Roza, Roblek Marica, Sajevec Angela, Schweiger Frančiška, čč. ss. sv. Križa v Mestnem zavetišču v Ljubljani, Stanko Marija, Semrov Frančiška, Škoda Terezija, Škrbec Jožefa, Vdovič Frančiška, Vidrih Kristina, Virjent Marija, dr. Vodušek Božidar, preč. g. Volc Jožef, Zorko Angela, Zupanc Ana, Žnidar Marija, Žnidaršič Ivanka; po 4 lire: Arnež Marija, Kamnikar Ana, Miklavčič Alojzij, Pretnar Nelka, Stular Nežka, Tekavec Marija; po 3 lire: Mihelčič Alojzij, Nečemer Antonija, Pardubsky Marija, preč. g. Ramšak Lambert, Ravšelj Ivana, Šebat Jerica, Štern Pavla, Wigele Marija, Zupančič Ana; po 2 liri: Balanč Johana, Jarh Marija, Jerala Frančiška, Naglič Magdalena, Pečenko Ivanka, Rožman Marija, Šketel Jožefa, Werber Amalija; po 1 liro: Mnogi.

Za sklad III. reda: 110 lir: nabrala Pečan Frančiška; 50 lir: Fojkar Ivana; 10 lir: Ovičaj Marijana; po 5 lir: Lipar Nežka, Livk Štefka, Zupančič Terezija, Žibert Terezija; 3 lire: Kanonik Frančiška; 2 liri: Per Ivana; 1 liro. Volčič Tilka.

Za Armado sv. Križa: 30 lir: Neimenovana (po p. Angeliku); 25 lir: Knafelc Marija; 20 lir: Žnidaršič Ivanka; 4 lire: Sterle Marija.

Za Serafinski kolegij: 14 lir: Neimenovana (po Pianeckij Ivani); 10 lir: Kavka Helena.

Za Kruh sv. Antona: 10 lir: Kavka Helena.

Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi!

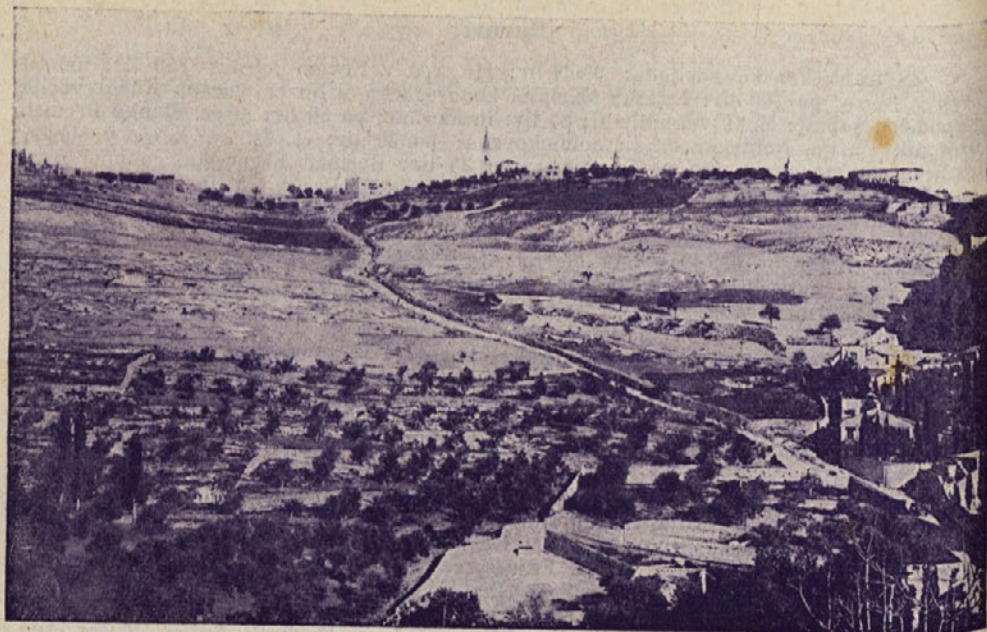
Poverjeniki Cvetja

ki so pridobili »Cvetju« nove naročnike, in sicer:

18: Župni urad Rovte nad Logatcem; 10: Župni urad Grahovo pri Cerknici; 6: Župni urad Preserje pri Ljubljani; 5: Škerlep Albina, Mala vas-Ježica; 4: Korbar Antonija, Čanež — Velika Loka; 3 oz. 5: Duhovnijski urad Veliki Gaber — Št. Vid pri Stični; po 2: Kaplanija Mirna peč, Kastelic Marija, Stična, preč. g. Škarlavaj Bogo, Dragatuš; po 1: preč. g. Golob Franc, Šmarje-Sap, č. g. Končan Leopold, Polhov Gradec, Mate Ana, Goriča vas — Ribnica, preč. g. Ramšak Lambert, Vrh — Rovte, Rogelj Amalija, Trebnje, Škrl Milan, Ljubljana, preč. g. Tavčar Matej, Krka, Župnijski urad Svete Trojice nad Cerknico.

Novi naročniki

Albreht Jožefa, Artač Frančiška, Belar Ivana, Bizjan Marija, Blatnik Karolina, Bodičar Frančiška, Boh Frančiška, Bohte Marija, Brenčič Marija, Brglez Marija, Burnik Ivanka, Cigale Antonija, č. s. Damascena, Debevc Frančiška, Eržen Marija, Evšček Nežka, Geratič Mirko, Gosar Marija, Grm Fani, Grum Rozi, Himmelreich Franc, Hladnik Justina, Hladnik Vera, Homovs Marija, Hribernik Pavla, Hudnik Frančiška, Hvastja Ivana, Jereb Marija, Jereb Marija, Jeromen Ivana, Jug Marija, Jurca Frančiška, Kmetič Angela, Kocjančič Ivana, Kogovšek Frančiška, Kogovšek Marija, Kogovšek Matevž.

Oljska gora.

Anton Sfiligoj

Ljubljana

Franciškanska ulica (poleg frančiškanske cerkve)

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, za 100 od Lir 4— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.